

Ara Alexandru Șişmanian

Onirice 2.

De parte prin somnul de diamant

2023

Copyright © 2023 A. A. Shishmanian
All rights reserved.

Coperta I:
Victor Brauner, *La mer des oiseaux*, 1965
([Musée de l'Abbaye Sainte-Croix](#), Sables d'Olonne, foto
Dana Shishmanian, 2015)

CURRICULUM VITAE

Născut pe 26 ianuarie 1951 la București, Ara Alexandru Șişmanian urmează, după un prim an la Facultatea de limbi romanice, Secția Franceză, cursurile Facultății de limbi orientale, Secția Hindi (secundar engleză), unde îi are ca profesori de filosofie și religie indiană succesiv pe Cicerone Poghirc, Sergiu Al-George și pe d-na Usha Chaudhuri, care-i va dirija în 1974 teza de diplomă despre sacrificiul vedic („Sacrificiul vedic sau *Coincidentia oppositorum*”).

În 1975 obține, din partea unei fundații armenе din Belgia, “Boghos Noubar Pacha”, o bursă în vederea aprofundării studiilor indianistice la Paris, bursă de care nu va putea beneficia, viza română fiindu-i refuzată. Publică sporadic, sub pseudonim, cronici literare în *Luceafărul* și eseuri de fenomenologie literară în *Steaua*. Frecventează *Cenacul de Luni* unde citește un grupaj de “psalmi”, constituind nucleul volumului *Menuetul menestrelului morbid*. Pe 4 martie 1977 semnează Apelul pentru respectarea Drepturilor Omului în România – lansat de scriitorul Paul Goma – alături de alți doi scriitori: Ion Negoitescu și Ion Vianu. Este, de altfel, singurul din cei circa 180 de semnatari care refuză să semneze faimoasa “abjurare” propusă de regulă de securitate, ca și orice fel de alt document, în ciuda insistențelor securistice (pentru mai multe detalii vezi mai jos nota 1).

Părăsește România în 1983, în urma multiplelor persecuții profesionale și politice între care, în 1978, o tentativă de internare “psihiatrică” pe baza decretului 12/1965, persecuții ce-l vor împinge de altfel, în 1980, la o grevă a foamei de 58 de zile (29 octombrie – 25 decembrie)¹.

¹ În chip de autobiografie politică sub totalitarism, a se consulta interviul-confesiune publicat în iulie 2014 pe situl calameo (<https://fr.calameo.com/books/003510201e41f859f1cfa>), din care un fragment apăruse în revista *Ararat* nr. 23-24 din decembrie 2007, pp. 13-14, sub titlul „Un conglomerat al durerii și dezgustului”.

Se stabilește definitiv în Franța unde urmează cursuri de istoria religiilor la École Pratique des Hautes Etudes și studiază sanskrita, armeana clasică, ebraica biblică și copta, pregătind o teză de semiologie comparată a religiilor (vedism și gnosticism), reflectată deocamdată în studiile deja publicate². Devine din 1986 membru al Asociației Franceze de Studii Indiene, iar din 1988 al Asociației Francofone de Coptologie. Publică, în reviste de orientalistică și în Actele unor Conferințe internaționale de istoria religiilor, mai multe studii de specialitate.

Activitatea științifică nu-l împiedică s-o continue pe cea politică. Astfel, între 7 noiembrie și 7 decembrie 1989 întreprinde o nouă grevă a foamei determinată de gravele persecuții cărora le era victimă la acea dată scriitorul Dan Petrescu (se vorbea chiar de arestare).

După 30 de zile încetează greva foamei însă participă la “asediul” Ambasadei României din Paris, acțiune ce se va încheia prin căderea “fortăreței” și “capitularea” ambasadorului politruc în fața presiunii revoluționare a exilului românesc.

Din noiembrie 1987 pînă în ianuarie 1993 proiectează și realizează un *Triptic* de poeme: *Priviri*, *Ochiul Orb* și *Tireziada*, din care va citi și publica înainte de Revoluție la cenacluri și în reviste din exil (*Hyperion*, *Dialog*).

După Revoluție publică poezie și articole politice în reviste din țară (*Vatra*, *Familia*, *Steaua*, *Luceafărul*, *Viața Românească*, *Ramuri*, *Contrapunct*, *Nor Ghiank* ș.a.) și din exil (*Dialog* – München, *Galateea* – Königsbrunn, *Dorul* – Danemarca, *Lumea liberă românească* – New York, *New York Magazin*, *Asymetria* – Paris).

Între 1992 și 1993 inițiază și izbutește realizarea unui Colocviu Internațional de Istoria Religiilor – «*Psychnodia*» – la Paris (Institut National de Langues et

² Vezi mai jos bibliografia selectivă.

Civilisations Orientales – INALCO), în memoria lui Ioan Petru Culianu, asasinat de securitate. Creează în mai 2005 asociația “Les Amis de I.P. Couliano” al cărei președinte este, și publică, sub auspiciile asociației, tomul I al Actelor colocviului « Psychanodia », în colaborare cu soția sa Dana Șișmanian. În locul proiectatului tom II, preferă lansarea unui periodic de istoria religiilor *Les cahiers «Psychanodia»*, al cărui prim număr apare în 2011.

Între 1997 și 1999 publică la editura “Arhipelag” din Târgu Mureș cele trei volume ale *Tripticului*, a cărui versiune unificată și definitivată va vedea lumina tiparului în 2001, la editura “Cartea Românească”. Din 2003 și pînă în prezent volumele de poezie apar în ritm anual, aparținînd mai multor cicluri: “hexalogia” *Migrenelor*, din care ultima parte, a șasea, este încă în curs, avînd mai multe volume, ciclul *Absențe*, care se încheie cu al cincilea volum, în fine, ultimul ciclu, *Neștiute*, încheiat în 2018. În 2019 publică în fine, după multe ezitări, *Menuetul menestrelului morbid* (editura ΦΩΣ – Les Amis de I. P. Couliano), cu “Cîteva gînduri preliminare” ale autorului. Pentru volumele apărute ulterior (în principal *Letala lunii*) vezi Bibliografia.

Începînd cu 2012, poeme traduse în franceză de soția sa, Dana Șișmanian, apar regulat în reviste francofone de poezie și pe situri literare pe Internet, ca și în antologii și volume colective publicate în Franța. De asemeni, traduceri în germană și engleză au fost publicate în reviste și antologii.

În fine, primul volum personal în traducere franceză a apărut în 2014 (*Fenêtre avec esseulement*), al doilea, în 2016 (*Le sang de la ville*); al treilea, *Les non-êtres imaginaires. Poème dramatique*, al cărui titlu evocă *Les êtres imaginaires* de Jorge Luis Borges, din care se și inspiră, și care reprezintă versiunea franceză a *Migrenelor VIδ*, a apărut în martie 2020 (toate trei, la editura L’Harmattan).

Anul 2021 se dovedește deosebit de rodnic pentru publicațiile în franceză, de vreme ce văd lumina tiparului *Mi-graines*,

volum tradus de Dana Shishmanian și revăzut de autor, la Échappée Belle Éditions, cu o prefață, tradusă din română, aparținând criticului Dan Cristea, și *Orphée lunaire*, conținând poeme traduse de Dana Shishmanian și de asemeni revăzute de autor, la editura L'Harmattan, cu un preambul de Dana Shishmanian.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Eseuri și studii

„Analiza literară”, în *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 3 / Mai-Juillet 2022): *Écrits critiques et politiques (1980-2022)*: online, pe situl personal, secțiunea [Publications communes](#) (articol axat pe romanul *Cel mai iubit dintre pământeni* de Marin Preda, din care un mic fragment apăruse în *Luceafărul*, XXIII/37, 13 sept. 1980, p. 3, sub titlul: „Proză și luciditate”).

„Topos și Rit în opera lui Mihail Sadoveanu”, în *Steaua*, anul 31, 1980, nr. 11, pp. 4-6.

„Ciudatele farse și zadarnicele melancolii ale diaconului Creangă”, în *Steaua*, anul 32, 1981, nr. 2, pp. 22-24.

„Metaforă culinară și spirit carnavalesc la George Călinescu”, în *Steaua*, anul 32, 1981, nr. 7, pp. 8-10.

„Pe marginea unei cărți despre George Călinescu”, în *Familia*, 33 (1997), nr. 10-11, pp. 58-64. Reluat în *Les cahiers «Psychanodia»* (n° 3 / Mai-Juillet 2022): *Écrits critiques et politiques (1980-2022)*: online, pe situl personal, secțiunea [Publications communes](#).

„Le Nombre et son Ombre. Cosmodicée et cosmogénie dans le Veda et dans la Gnose”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 16 (1985), pp. 205-235; no. 17 (1986), pp. 169-207.

„Le Nombre et son Ombre (Résumé)” (în ciuda titlului e vorba de un text independent de precedentul și redactat în engleză), în *Neoplatonism and Gnosticism*, edited by Richard T. Wallis, associate editor Jay Bregman, State University of New York, 1992, pp. 351-380.

„L’Orientalisme au Carrefour. Réflexions en marge d’une «Nouvelle politique de l’Orientalisme»”, în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 24 (1993), pp. 251-277.

„Sémiologie et Ontologie. Quelques observations méthodologiques à partir d’une «spectroscopie» de

l'Apocryphon de Jean", în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, no. 25 (1994), pp. 143-167; no. 26 (1995), pp. 51-76.

„Sergiu Al-George e il suo contributo all'indianistica romena contemporanea", în *La rinascenza orientale nel pensiero europeo. Pionieri lungo tre secoli*, ed. Grazia Marchiano, Istituti Editoriali e Poligrafici Internazionali, Pisa-Roma, 1996, pp. 201-235.

„Sergiu Al-George – l'abstracteur de la forme", în *Orientalia Lovaniensia Periodica*, nr. 27, 1996, pp. 207-238.

„Sergiu Al-George – deschizătorul formei", în *Vatra*, nr. 6/1998, pp. 92-95 ; nr. 7/1998, pp. 60-64 ; nr. 8/1998, pp. 53-56 (*Semne*).

Ascension et hypostases initiatiques de l'âme. Mystique et eschatologie à travers les traditions religieuses, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2006, volum colectiv de studii reprezentând Actele Colocviului internațional de istoria religiilor „Psychanodia", în colaborare cu Dana Shishmanian.

În acest volum, studiul: „Dédoublement, chute et salut dans le Veda et dans la Gnose", pp. 149-237: online pe situl personal, section [Publications communes](#).

Les cahiers «Psychanodia» (n° 1 / Mai 2011), editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), publicație periodică editată în colaborare cu Dana Shishmanian.

În acest număr, studiul: „Les sept transgressions de Ioan Petru Culianu", pp. 9-129, precum și interviuri și discuții din sfera colocviului „Psychanodia": online pe situl personal, section [Publications communes](#). Studiul „La huitième transgression de Ioan Petru Culianu: la transgression méthodologique" e în pregătire.

„Eminescu restituit: O "versiune integrală" a Luceafărului" (în colaborare cu Dana Șişmanian), în *Vatra*, 1-2/2018, pp. 15-22; online pe situl personal, section [Publications communes](#).

Les cahiers «Psychanodia» (n° 2 / Avril-Mai 2021): „Trei crime de stat: Mihai Eminescu, Nicolae Labiș, Marin Preda",

online pe situl personal, section [Publications communes](#) (cu rezumate în franceză, redactate de Dana Shishmanian).

Les cahiers «Psychanodia» (n° 3 / Mai-Juillet 2022): *Totalitarisme et littérature (I). Écrits critiques et politiques (1980-2022)*. Anthologie de textes en roumain et en français par Ara Alexandre Shishmanian & Dana Shishmanian: en ligne sur le site personel, section [Publications communes](#).

Les cahiers «Psychanodia» (n° 4 / Juin 2023): *Totalitarisme et littérature (II). Une nouvelle synthèse sur les crimes d'État en Roumanie* : en ligne sur le site personel, section [Publications communes](#).

Les cahiers «Psychanodia» (n° 5 / Septembre 2023): *Carnete de idei (I-V). Série “Journal d'idées” n° 1*: en ligne sur le site personel, section [Publications communes](#).

Poezie – volume personale

În română:

Triptic 1. Priviri, editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1997.

Triptic 2. Ochiul orb, editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1998.

Triptic 3. Tireziada, editura Arhipelag, Târgu-Mureș, 1999.

Triptic: Priviri, Ochiul orb, Tireziada, editura Cartea Românească, București, 2001 (cu o prezentare de Dan Cristea).

Migrene I-II-III, editura Cartea Românească, București, 2003-2005. Volumul II cu o postfață de Dan Cristea, pp. 113-118; voll. I și III cu prezentări de același critic.

Migrene IV, editura Paralela 45, 2007.

Migrene V, VIa, VIδ, editura Ramuri, 2007, 2016, 2017.

Absențe I-II-III-IV, editura Ramuri, 2009-2012.

Absențe V, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2021. Cu o prezentare de Sonia Elvireanu.

Neștiute I-II-III-IV, editura Ramuri, 2012, 2014, 2015, 2018.

Neștiute V (ultimul din ciclu), editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2018 (cu un cuvânt de Dumitru Radu Popa).

Menuetul menestrelului morbid, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2019 (cu “Cîteva gînduri preliminare” ale autorului).

[*Staze și enstaze*](#), 2021, auto-editare online pe situl personal.

[*Zdrențe I*](#), 2022, auto-editare online pe situl personal.

[*Zdrențe II*](#), 2023, auto-editare online pe situl personal.

[*Onirice I*](#) (2022), auto-editare online pe situl personal.

Letala lunii, editura ΦΩΣ (Les Amis de I. P. Couliano), 2022 (cu o prefață de Dana Shishmanian).

Volumele precedente publicate în română sînt pe cale de a fi puse, rînd pe rînd, pe [situl personal](#) (deja disponibile: [*Triptic*](#), [*Menuetul menestrelului morbid*](#), [*Absențe V*](#), [*Neștiute V*](#)).

În franceză:

[*Fenêtre avec esseulement*](#), poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L’Harmattan, Paris, 2014 (collection Accent tonique).

[*Le sang de la ville*](#), poèmes sélectionnés et traduits en français par Dana Shishmanian, éditions L’Harmattan, Paris, 2016 (collection Accent tonique).

[*Les non-êtres imaginaires*](#). *Poème dramatique*, traduit par Dana et Ara Alexandre Shishmanian, éditions L’Harmattan, Paris, 2020 (collection Accent tonique). “En guise de préface” par Dana Shishmanian.

[*Orphée lunaire*](#), traduit par Dana Shishmanian, revu par l’auteur, L’Harmattan, 2021 (préambule de Dana Shishmanian).

[*Mi-graines*](#), traduit par Dana Shishmanian, revu par l’auteur, Échappée Belle édition, 2021 (préface de Dan Cristea).

Poezie – în antologii și reviste

Dieter Schlesak, *Gefährliche Serpentinaen. Rumänische Lyrik der Gegenwart*, Edition Druckhaus 1998, p. 211 (din *Priviri*).

L'éveil du myosotis, Les Éditions du Net, Paris, 2014, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 396-399.

Les poètes et le cosmique, Les Éditions du Net, Paris, 2015, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 170-171.

Les Poètes, l'Eau, et le Feu, Les Éditions du Net, Paris, 2017, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, pp. 200-201.

Anthologie de l'émerveillement, Les Éditions du Net, Paris, 2021, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, p. 116.

Anthologie de l'émerveillement. Tome 2, Les Éditions du Net, Paris, 2023, éditée par Jean-Pierre Béchu et Marguerite Chamon, p. 130.

D'écriture en écriture, Paris, 2015, 3e tome de l'anthologie des auteurs de la Gazette de la Lucarne, pp. 375-377.

Anthologie poétique de Flammes Vives 2016, volume 1, mai 2016, pp. 135-136 ; volume 3, novembre 2016, pp. 113-115.

Apariții recente în reviste românești: *Poezia* (2/2018, 3/2021), *Luceafărul* (6/2018, 10/2020, 1/2022), *Discobolul* (nr 4/2018, 3/2020, 1/2023), *Convorbiri literare* (nr 2/2021, 2/2022), *Vatra* (3-4/2019, 10-11/2020, 3-4/2022, 9/2023), *Bucovina literară* (1-2-3/2019, 7-8-9/2020, 7-8-9 2021), *Ararat online* (7/2020, 12/2021, 2-8-12/2022, 12/2023), *Euphorion* (nr 3/2021, 3/2022), *Leviathan* (nr. 4/2020, 4/2021, 2-3-4/2022, 1-2-4/2023), *Itaca – Dublin* (nr 4/2021, 1-2-3/2022, 1-2/2023).

Apariții în reviste străine, editate: *Poésie/première* (2018, 2020,), *À l'index* (2017), *Intervention à Haute Voix* (2018), *Concerto pour marées et silence, revue* (2020, 2023), *Poésie/première* (n° 82/2022); online: *Gazette de la Lucarne des écrivains* (2013), *Le capital des mots* (2014, 2016, 2020), *Le Temporel*, *La toile de l'Un*, *Ragazine*, *Le Pan poétique des muses* (2017), *Recours au poème* (2016, 2019, 2021, 2022), *La Levure littéraire* (2018), *Poésie pour tous* (2014, ... 2022), *Francopolis* (2013, 2015, 2017, 2018, 2020, 2021, 2022,

2023), *Atelier* (Italie, dec. 2021), *Les amis de Thalie* (n°s 115-116-118/2023), *Nouveaux délits* (n° 74/2023), *Diérèse* (n° 87/2023), *Traversées* (n°103/2023).

POEME

noaptea

noaptea strîng din resturile zborului mărunțișul oniric al styxului • cad atunci de pe pîrghia trezirii în cameră • cad mereu lîngă praguri de somn ce-mi visează insomnia • și suferințele superflue ca niște scoici cu perlele mîngîiate • lacrimi uitate pe terenul de tenis – argintiu absurd pe gazon • sau zidul cel mai întors înspre seară – atît de albastru și singuratic c-ajunge să semene încet-încet cu o harfă • un ochi mereu mai adînc surîde plimbarea meduzelor • vană e forma ce nu dăruiește nisipului povestea măcar a unui insular naufragiu • dinspre neant spre neant ne fărîmăm – cînd disperarea-i inutilă iar melancolia zadarnică • zîmbetul mă flutură tot mai străin peste obstinația asfixiată a țărînei • și blana înnegrită de verdele pur a pădurii mă apropie de fiarele profetice • de tot ce-am uitat – tot ce-am știut – tot ce-am țesut • silabele mele sînt praguri – și ciudate moire ale pragurilor • da, ciudate întîmpinări ale despărțirii • adînc avisul își strigă treptele – și fără număr le numără • se întrerupe de solitudini – și pașii-i demult stinși și-i ajunge din urmă • atingi parcă-n treacăt popasul de dincolo – cetatea unde nicicînd n-ai ajuns • iar lunianul îți vine în vizită – însă mereu invizibil • dar poate că demult ai murit – și umbra ta bîntuie neliniștită ambele țărături ale styxului • poate că ești încă o enigmă – un neînțeles adio – pentru o moarte de dincolo de moarte • o moarte cu sfârșitu-n suspensie • ori poate că nu ești decît o oglindă din care florile curg pe o potecă în veci înnodată • o fereastră în care te limpezești și te închipui fata din lună – singura care te-mbrățișează și te înțelege • sau labirintul ce minotaur te bea •

11 ani

11 ani sub norii ca o șapcă de plumb a creierului • sub care strivit de asfalt mă întorc • parcă surd – parcă orb prin tot acest labirint cenușiu • parcă doar o ureche plăsmuită din deprimată neliniște • mă întorc – mă întorc dezlipindu-mă de toate privirile • mă întorc întunecându-mi silabele în holbări de cenușă • cu ochii înstrăinați în melci de argint tîrîtor • oh! cum se rostogolește noaptea cînd doar neantul o mai luminează... • de parcă bezna s-ar sufoca și-odată cu ea – toate oglinzile • fișii livide din neundea inimă – cînd n-a mai rămas nimic de sfișiat • nimic – decît să mă prăbușesc lunian de singur între albastru și alb • stors pînă la literă și totuși mai rău – stors pînă la ciob ca un empireu în explozie • lîngă aripă – lîngă fereastră – lîngă sîngele scris • lîngă sîngele precum un labirint care frisonază • și iată-mă încordat între lacrimi ca o frunză de tăcere • distilat prin oglindă • pînă dispar • da, ușa se deschide și intră în cameră • silaba se deschide și intră-n cuvînt • jur împrejur numai absență exilată de ziduri • jur împrejur numai tu – melc străin fără crin sau cochilie • încuiem o dimineată între nebunie și aburi – încuiem un pas în moalele cu verdele sufocat • culegi din lună o floare letală – culegi un zbor cu petale din zîmbetele în stoluri livide • cu mîna ta incoloră – mai parfumată decît o stea de grădină • urci pe franjurile oglinzii – urci pe trepte de nisip și de sare • urci scara tot mai absurdă a înserării la capătul căreia te-așteaptă o cavernă supusă • oh! niciodată ai fost – niciodată ești și niciodată rămîi • niciodată e tot viitorul pe care-l vei putea respira •

poate un tren

poate un tren din îndepărtate bilete • poate un orologiu scuișind greață și timp – sau o minge de tenis înghițind la scatoalce • poate o mână ce culege vise din albastru de piatră • sau galopul tobelor șiroind în auzuri de azur străveziu • vidul ne cheamă cu vocile cu care-l chemăm • parcă un șarpe și-ar desface deșertul prin sunet de suflete • iar zările s-ar preschimba în oglinzi • atunci te învelești în ninsori de înserare – atunci întunericul îți dăruie femeie după femeie • de parcă bezna însăși ar fi una • buzele ei te trezesc în toate părțile corpului – și tîmpla ta devine o barcă plină de insomnie și somn • un jucător se apropie prin porțile deschise ale nopții – înveșmîntat fantomatic în var • el te caută în pașii vorbelor tale împușcate ca niște păsări • în toate acele cuvinte ce ți s-au ofilit încet-încet în urmă • trupul tău își schimbă culoarea ce-ți lunecă-n iarbă printre salive de melci • da, în transpirația verde a pămîntului • osteneala îți zămislește o cabană unde te fărîmi ca să dormi • tristețea ți-e servită la masă cu lacrimile ca garnitură • și afli că nu erai decît larva viselor tale ce devorîndu-te – zboară în preschimbări somptuoase • nisipul așteptărilor te pîndea dintre sticlă și-argint • iar ora a mers mai departe fără să mai împartă cu tine guma și sarea • și cînd n-a mai fost tot ce-a fost – pentru c-a dispărut tot ce fusese • tu ai mai scris – sau ai băut – sau ai murit o poveste •

gura ca o lacrimă

gura îmi curge pe obraz ca o lacrimă – sau poate plîng cu buzele astea înstrăinate • un plîns ce amestecă amintirea cu uitarea incoloră • acum cînd șurubul capului pătrunde într-un cer pe care nu-l cauți • și superfluitatea unei seducții țesute din contradicții de aur • nota aceea albastră pe care-o culegi într-o perlă • un chip labirintic unde pătrunzi cu dezolarea-ți scobită • cu aripile depresiunilor tale livide de pasăre din vid cerebral • și liniștea bătrînă cu care oglindă îți plutești dinainte • somnul acela chinuit cu care dai ocol întunericului precum un șarpe șamanic • și recifele literelor – inevitabile navigațiilor scrisului • ce nu-s decît o procesiune de naufragii • poate rechinul te va aduce ca o barcă la țarm – rechinul acela de cerneală care ți-a subliniat nefericirea • precum petele orelor – mereu întrerupte – mereu împrumutate de la cămătarul acela absurd – omorît an după an de raskolnikov • firimiturile silabelor rămase după ce-ai mîncat pîinea de piatră lăsată ție moștenire – n-ai să afli și n-ai aflat nicicînd de la cine • toată acea livadă cu fructe cărunte ce-ți otrăvesc sîngele cu sucurile lor înțelepte și tragice • cîrjele timpului pe care-ți apeși sfărîmarea • apa ce-ți potolește setea cu exiluri de sticlă • și ciobul de lumină – ultimul pe care singurătatea ți l-a lăsat •

privesc

privesc oglinda fără a mă privi și simt că-i lipsește șarpele • aud uneori subteranele ca niște șoapte din cer • și tu femeie cu chipul albastru – cu ce otravă mă prigonești • cu frica adăpostită în ochi nu istoveam să mă-ntreb – “pot oare demonii să fie preschimbați în silabe...” • intru cu flotele privirilor în marijuana – pînă cînd fumul infinitului însetat pătrunde în mine precum un acvariu într-un pește • și totuși – înserarea mă gonea precum o ploaie cædipică • și totuși – crimele lumii îmi porunceau să adorm • și totuși – mîinile mele numărau umbrele psalmilor • iar aurul lunii lichefia un palat incestuos • îndoiam în mine marginea lumii – și fără să știu unde-i unde sau celălalt – mă exilam stînd pe loc • cu navigația îmbătată de înșelătoare luciri – căutam cu gesturi oarbe poarta avisală a monoschizofreniei • sau încercam pur și simplu să deschid conservele dispariției • vai! totul nu mai era decît scrumul fără timp al jointului pe care tocmai-l fumasem • și amorțeala unei așteptări din ce în ce mai scobite • nicăieri era singurul loc unde mai puteam spera să ajung • și numai singurătatea mea – dintre toate – refuza să se vîndă • oh! criogenizarea sinuciderii devenise o industrie foarte rentabilă • gurile nu mai vomitau decît absurdul negru al scîrbei – un fel de ciumă cu bubonii foarte la modă • cît despre moarte – era un lux practic inaccesibil • în fond, totul se consumase – iată de ce totul devenise rezidual •

depărtarea aceea

depărtarea aceea ca o gară de destrămare căruntă • unde alfabetul se zămisleşte spre un tren cu motoarele în adânc • ninsorii acesteia îi era frică – și frica era pentru albul ei o mare liniște • eschimoșii îmi lansau apeluri dezagregate de ecourile stingerii • și aplecat peste marginile sparte ale lumii încercam să înțeleg pînă unde se poate descompune un sfârșit • pînă unde se poate destrăma agonia • poate iepuri palizi de spumă încercau să-mi vorbească cu decolorarea acea insuportabilă • sau poate iepurii de spumă erau doar niște buze eșuate – pe ce țăr • poate nu mai eram decît un monolog fără trup – cu trupul preschimbat într-o mare de umbră • un monolog cu toate silabele scufundate într-o ciudată muțenie • poate scoarța nopții îmi lipise de buze toată imposibilitatea copacilor • iar bîntuirile de rugină ale fierului își scoborau toamna într-un amurg cu rinocerul nu mai puțin absurd • desigur, șoptim tîmple și inimi – sinucideri și temple însîngerate – avisuri și-o groază fără cuvinte • pentru că tocmai cuvintele au devenit niște siberii inaccesibile • o silabă își ascunde absența în imposibilitate lichidă – acolo unde mituri bătrîne o caută inutil • frunzișul și-a pierdut profeția odată cu foșnetul – iar eul meu se pitește ca o specie încă umilă prin care se pregătește evoluția neantului • dispariția va fi foarte locvace – și o cutie plină cu misterioasa materie neagră o să ne coasă tăcerea • vom glăsui doar cu mîinile – noi, paradiziacci • culegînd din pomi amnezie proaspătă – iar cu gura mult așteptată – nimicul, ca pe-un sărut •

eu și ea

eu și ea – și un pat cu iarba spălată de negru • eu și ea – și o amnezie cu foșnetul galben • și eu și ea – și o țigară pufăind ca o locomotivă visînd la efemer • și poate o cîntăreață cheală cu toate oglinzile sparte • și bineînțelele jucătorul de cărți văscut în var – sau seducătorul cu buze de ghips • stăteam de vorbă cu delirul meu stingherit – cu marijuana visătoare și cu heroina ce tocmai semnase decretul revoluției mondiale • sania timpului mă răpea peste derdelușuri și dune – deși disperat îmi ștergeam cu batista clipele care-mi curgeau fără încetare din ochi • e straniu să visezi cu un cap de nisip topite suferințe de ceară • e straniu să cînți cu guri de nisip absurdul de soare – sau să lași să vorbească spre stele razele pe care le auzi • și dacă un spân ți-ar povesti un cuțit cu mărul de aur în inimă • și dac-ai luneca – tu, erou cu zelul străin – pe oglinda de sânge ce te-ar proclama președintele cosmosului • stilou unic al tuturor valurilor • poate, animal inversat, nu-ți mai găsești mîinile cu care să apeși pe clanța ce-ți separă trupul de suflet – făcîndu-le să se rătăcească împreună • poate că ți-ai pierdut labirintul – și-odată cu el pașii cu care obișnuiai să-l străbați • unde-i fereastra deschisă pe unde să respiri oceanul din care – pește cândva – te-ai născut • unde-i moartea atît de des invocată – epoletul cântului lui orfeu • cheamă avisul din drum – subțiază-ți talpa ce sărută abisul pînă cînd singur tu cazi • vezi, trupul tău a ajuns în bunker – sufletul, numai, îți rătăcește departe • sufletul numai se simte mai pierdut ca-n infern – pe pămîntul acesta ce te-a naufragiat din nou și din nou • de parcă o barieră subită te-ar împiedica să ajungi la singura stea care pentru tine contează •

același verde

același verde și aceeași seară – și-amurgul coborînd prin termometru • și androginul amfibiu scufundîndu-și absența prin aceeași agonie lichidă • marea muribunzilor invadînd cu catifea argint de plajă • cum se schimbă zborul din rece de reptilă – în tunel • și dublul preschimbat pe dinăuntru precum singurătatea tăiată de oglindă • și culesul de noapte – născut din privirea ochiului orb • necuvinte în pantă – lunecînd dincolo de vînt • și mute mîngîieri închise în lume – cutie vrăjită cu speranța înăuntru și scrișnetul melancolic rămas afară • inaccesibili nouă înșine fluturăm în tăcere întunecatul april ca pe un steag • un drapel de deprimare albastră stropit cu silabe • și mîna atîrnînd precum o batistă fără privire – barcă de lacrimi cu vîsla invizibilă • cînd ne ștergem ochii cu inima • da, depărtare filfii ferestrele prin care neistovit orbirea mi-arunc • și rana mea însetată de styx – și minotaurul la labirintul căruia cânt • moartea ce mi-a rămas – o arunc hrană secundelor • clipelor aidoma unor cîini înfometați de lătrat și de cușcă • în adânc crește numai un cheamăt – monstrul părăsit care m-a devorat • ... și poezia asta cu bucățile smulse din timp •

cade

cade o ploaie de priviri mioape – fără ochelari • o grindină de ochi vizi – fără destin • nimeni ia din disperare tramvaiul – iar singurătatea îl părăsește pentru un altul • omul e un geam spart prin care un voyeur spionează o fată în timp ce-și scoate chiloții (nu prea curați) • omul e o oglindă crăpată ce-l preschimbă în două jumătăți uitându-se una la alta – una pe alta • dedublare schizoidă și amnezică • omul-oră e vid în fiecare secundă precum un semafor ce-și împlinește cu conștiinciozitate norma • în birourile de ceață pentru spinări îndoite – da, pentru capetele înfundate-n ordinatoarele de-absurd și nisip • răul scîlciat ca o încălțăminte uzată de prea multă purtare • cuvintele astea fără sens atîrnînd vîscoase de ramuri • și pămîntul nomad – transpirîndu-și iarba mărunță • sau tu, poet ciudat, înconjurat de atîtea becuri electrice – mereu prea multe pentru silabele tale fără speranță • plopii îți numără singurătatea pînă la sertarele trestiiilor unde te-ai ascuns • fereastra cîntă la singur – iar labirintul îți curge din vinele pe care ți le-ai tăiat pe cînd mai erai doar seneca • seneca sculptat în propria lui senectute • și tu prietene de tăcere povestit și prevestit de ape • cu ramurile malurilor însoțind trunchiuri de rîu • lira ca o mască de verde sub care orfeu se tîrăște precum o dublă broască țestoasă • nimic nu dispare așa cum a crezut că a fost • nici o șoaptă nu mai adaugă frunze cuvintelor • nu, nici o silabă – nu, nici o silabă • nici o silabă •

mergînd pe trotuar

mă fărîm mergînd pe trotuar – un deget – o fotografie bizară – un fragment arbitrar al trupului meu ca un puzzle • și-apoi înc-o secundă – încă un bec – încă o spaimă albastră • încă un val al mării de beznă • acide sînt țipetele meduzelor – tăcerile lor de spumă înverzită • ori țipetele gelatinoase ale pescărușilor în care mă dizolv • oh! rezidual lacrimile mă-ncață cu început de lună și cu sfârșit de șarpe alb • vid thanatic între oglinzi de sânge • și cuvintele – cum poți să vezi aerul ce se mișcă purtîndu-le • întunericul sfîșiat de strania lor lumină • masca destrămată prin care vid îți apari • răul cu toate silabele ratate – miraj după miraj • guiniol malefic după guiniol malefic • ea își pregătește silabele – ea pregătește ultimele cuvinte postume ale morților • ea pregătește stegulețe pentru bombardamentul atomic • ea poartă pe deget ciobul abisului ca pe-un inel predestinat • ea visează numai fragmente – un întreg avis de oglinzi sparte • ea-și desprinde zâmbetul și-l lipește pe gura cadavrului • pe buzele de gheață ale uitării • da, ea știe să te facă să mori cu plăcere • ea a descoperit pubela unde vei fi aruncat cît mai funerar și absurd • pieptenul de dimineață cu care ieri vei fi otrăvit • ea își varsă-n pahar amintirea pe care tu o vei bea ca pe-un vin de-amnezie • nu poți să pierzi decît ce s-a născut cândva departe de tine • și totuși cu fiecă lucră pierdut îți amintești că pe tine însuți te pierzi • tu ești peștele pescuit cândva din fotografie • tu ești umbra înecată-n oglinda risipită în drumul de pulbere •

ziarul

ziarul mă citea – sau ochelarii – sau altceva mult mai absurd •
cuțitul mă mânca – sau furculița – ori altceva tot atît de logic •
fotografia mă privea – sau poate oglinda – și lacrimile mă
faceau să mă simt ciudat și mort • săpam în aer – căutînd
ozeneul avisului • săpam în apă visînd să descopăr un
naufragiu cu ancora întregă • scobeam întunericul – desigur,
nu după lumină – ci după o beznă de tip nou • spărgeam fiece
cutie în căutarea umbrelor cu timpul pierdut • și spărgeam fiece
ceas de frică să nu mă găsească secundele • mă cățoram pe-o
înțelegere nouă • aripile păsărilor îmi apăreau deodată cu
pleoapele unor ochi ce zburau • nu puteam să vedem cu ei altfel
decît cînd dispăreau în zbor • buzele labirintului absorbeau o
ură albastră – și minotaurul își viola surorile în tăceri de
argint • pe ariadna între stele iară pe fedra într-un ultim abis •
ninsoarea sau nebunia gîndeau întorcîndu-și desfigurarea spre
ramurile înnegrite de napalm – sau de furia lor roșie • ori poate
că cea care gîndea era cenușa zămislită de demența senilă de
peste ocean • iar fantoma frunzișului sufla profeții spre
urechile moarte • spre stelele ofilite ce așteptau lumina pe care
s-o asculte • spre mormanele de oglinzi atît de elastice •
noaptea-și întoarce treptele transparente spre urcarea lui
nimeni • acest nimeni ce aterizează cu infinit și neant • hăituit
de străzile vide – se întindea în abis muribundul frisoanelor •
el, ce-și îmbrățișa dublul ca pe o poartă de pleoape • și intra în
orbul catoptric ca într-un cort • vai! era încă o dată prea tîrziu
– iar bătrînețea i se adeverea încă o dată mai simplă decît viteza
dispăruților • fanta-om rupea din piatră bucăți binevoitoare de
pîine • și frigul se umplea cu-amrita ca un pahar • da, și-n locul
purității de gheață – mi se topeau între degete bucăți de moloz •

asfaltul

asfaltul e ca o piele de care tocmai m-am jupuit • și ecourile pașilor construiesc în jur fantoma unui oraș cu zidurile nelocuite • literele-mi joacă în aer și mă citesc • scînteia e parcă un tren din care tocmai am coborît • vagonul unui dubiu • *mîine* va trebui pus la punct – între dimineața cursivă și înserarea aldină • căci *mîine* e totdeauna o utopie • trăim numai cu semnul minus într-o cifră oarecare din timp – din timpul pe care nu-l ajungem niciodată • la ce bun acest drum pe care nu l-am cerut – această călătorie pe care nu am plătit-o • poate pentru că nici nu există pentru ea vreun bilet • la ce bun această lume ca o conferință frecventată numai de manechine – care-și aplaudă scaunul prin simpla lor prezență • la ce bun acești plopî asemeni unor lumînări negre • acești morți îngropați în oglindă – da, acești ceilalți cu textele lor neinteresante și atît de interesate • sau tu, soră a labirintului – cu sîinii tăi goi ce mă fixează cu sfîrcurile • și tu noapte ce-mi curgi spectrală prin vine – rătăcindu-mi potecile cu solitudine și anxietatea cu umbra ta răbdătoare • e drept – spectacolul morții celorlalți e o fereastră prin abisul căreia înoți • spectacolul tuturor dezastrelor e ca o croazieră gratuită – iar inutilitatea unei umanități condamnate la utopie poate împrumuta zâmbetului masca unui extaz neronian • din panica înțeleaptă a coperților aflu că doar distrugerea mă poate conduce la libertate – și doar prin mijlocirea neantului pot spera să găsesc un prieten •

în cutie

am intrat în cutie – sau poate-am ieșit • mi-am dat întâlnire cu strigătele spectrale ale fantomelor – și-mi amintesc și acum codrii de execuție • vale a supunerii este femeia îndrăgostită • era un război sau poate-o speranță • și trăgeam de peliculă filmul ca pe-un câine de coadă • îmi spuneam că trebuie să tac – și că trebuie să beau vinul cu spini • îmi spuneam că inima trebuie să-și pieptene părul în dreptul oglinzii – și că umbrele nu-și recuperează memoria decât preschimbându-se în vampiri • la ce bun să sparg sticla întrebărilor – dacă paharul gol e tot atât de plin de răspunsuri • clipa sîngera zîmbind – iar sărutul aluneca inevitabil pe lacrimi • un da suna pe tejghea și un nu răspîndea întunericul • era imposibil să imaginezi o întâlnire mai absurd de profundă – și-o copulație mai singură la cumpăna dintre delir și ficțiune • da, un coit de zăpadă între cei ce s-au visat – iar ieri s-au topit • între cei ce se beau și cele ce se mănîncă • și pentru că un clopot de sticlă se sparse în cioburi – noaptea se prăbuși în avis • noaptea ne pierdu pașii de parcă nici măcar n-am fi existat • însă iată – buzele mi se rătăciră ca niște aripi ciudate – enorme – de întuneric • peste cîmpurile amare de fiere • buzele mi se rătăciră – demoni surîzători – peste rîuri de spumă purpurie • și o unică spadă plîngea între ochii tăi și ai mei • o unică sărutare de catifea mă mințea – între ochii tăi și ai mei • și-o singură rază – o singură rază mă transforma în oglindă • o singură voce – o singură voce încerca să mă tragă spre moarte de mîna • și-o singură tăcere îmi respira inima • o singură tăcere – inima – inima... •

eram

eram – însă nu mă vedeam • eram – dar treceam avisînd pe
lîngă mine – căutat și necăutat – solitar împreună • da, numai
după ce plecam ieșind din asfalt ca o umbră • eram – sau
pluteam – zburam precum o pasăre ori poate un pește • desigur,
cineva ar fi putut să mă-ntrebe la ce bun îmi studiam
măruntaiele – de ce mai căutam hieroglife în destrămările
timpului • da, de ce mă străduiam mereu să învăț să citesc •
uneori, pe cînd uitam să mă uit – îmi aruncam disperarea ca pe
o cheie • deschizînd zidurile ostile numai cu sînge • ori
povesteam lichenilor silabisite sibile – storceam din abis un
șarpe de flăcări • cu pielea căruia – înveninat – să mă-mbrac •
oh! mireasa – ea, mireasma – era un zar limpede – mireasa era
o barcă albă ce plutea prin straniu de lună • o claritate mortală
pentru inimi de noapte • o ferigă cu labirintul în trepte – o
fereastră mai albastră decît aripa la care fără geamuri m-
aștept • ea mă descoperi între două valuri – poate lumina –
poate bezna zîmbind de departe • poate nodul violet al
amurgului • ea mă descoperi între două luni cu angoasa
îngustă • într-o navă ce făcea la nesfîrșit ocolul aceleiași
insule • ce se învîrtea nebună în jurul aceluiași nume • ea mă
descoperea mereu – și privind-o tăiam foarte încet o pîine de
spumă • îi decupam din rochie toate acele pete oculte pe care
în morminte de timp le-a ascuns • îi spuneam tot ce tăceam –
tot ce de veacuri tăcuse – pînă cînd creștea – pînă cînd o
acoperea toată iedera • pînă cînd buzele nu i se mai distingeau
din toată această liniște verde • da, pînă cînd înserarea cădea
părăginită – iar eu îmi înălțam mîinile ca pe o rugăciune
întunecată – cu disperarea pierind în galop •

uneori

uneori rămîn acasă plecînd – și-atunci nu mai aștept decît moartea • nu mai aștept decît noaptea ce mă așteaptă – cu mîna pe umăr ca un epolet • și poate las în urma mea rămînînd – umbra pierdută și poate o insomnie sau două • și cercănele precum o pîndă a golului cu straniu în priviri • da, vidul aldin aladin de insomnii • da, golul ce așteaptă – se așteaptă – ne așteaptă – insular și izolat • și ea – scînteia cea mai absurdă a avisului • ea, pe care barca nici unui vis n-o mai poate ajunge • ea ce mă spală pe mine de mine ca pe un înger mort • cînd noaptea inundîndu-mă înoată-n livadă – și mă învie între două scoici – și-mi pierde oglinda între două imagini • și masa ciudată ce fuge cu zidurile – și cu toate clipele ce mă hrănesc • masa aceasta fugind ca o barcă – și vîntul vinului ce umflă cupele precum niște pânze • și insul pe care nu-l recunoști decît după cîtă angoasă poate purta în vârtejuri • gheața cîtor clipe poate sparge cu opacitatea ciocanului lui obstinat • după cîte furtuni a auzit – și prin cîte maidane au navigat tălpile lui ostenite • da, după numărul de umbre băute – și după cîți bagabonți a ucis cu glonțul implacabil al ochiului • după cîte melusine cu coadă de șarpe sau pește a violat – învăluit în labirint de ferestre • și după cîți lupi de fier – a înălțat între bătălii și stindarde • navighez numai prin ce-mi este străin – și vîsla nu mi-o mai recunosc • naufragiez numai în ce e al meu – în cel ce sînt • și-mi deschid sicriul murind – deschid pămîntul ca pe o ușă • și ies – și intru – și uneori rămîn acasă plecînd • lăsîndu-mă purtat de stări și silabe •

auzeam soarele

auzeam soarele cu pielea și cîntam • “coboară-mi-te mîină în misterele avisului – povestește-mi-te avis în taină de degete • cu cîte guri vorbește profetul înveșmîntat în șerpi – și cu cîte tace • chip de-aur plînge cu lacrimile vidului – își pierde ghețurile printre oglinzile negre • bizare, rădăcinile merg silabisindu-mi pașii – povestindu-mi drumul în străine gheme” • cîte măști abia răsfoite trebuie să părăsim în litere pentru a ne deveni imperturbabili • căderea mea rătăcește între puțuri și nopți • și stîncile-și flutură depărtarea sub buze • sărutul, această gaură neagră... • bizare, toate rădăcinile acestea merg silabisindu-mi pașii – povestindu-mi și prevestindu-mi drumul în străine popoare • sub mine fuge blana de animal scufundat a pădurilor – deasupra-mi cad în înălțimi aservite golurile cosmosului • căci totul aparține celui care gîndește neantul – și totu-i își este nimic • ciudată e sincronia aceasta a stelelor cu scânteierile cărei privesc • ciudată umbra aceasta lunecătoare – ce-mi întoarce, bîntuindu-mă, capul • și te privesc pe tine – straniu eu • te contemplan cu însetată orbire – depărtare aprinsă • și voi – cărunte clipe gânditoare – ce-mi însoțeați bătrînețea tînără pe pantele înghețate • albeață întrevăzută a neamurilor embrionare – contemplînd vatra vastelor incendii boreale – avisînd pierdute-n jur de pol • cîndva e doar felia a ce ești • magistru peste turme de oglinzi și frig de labirint • suflu-n stufos tufiș de dubii și de ipoteze – toamnă însîngerată a lui “dacă” • și-un însetat de-adînc • un necuvînt – căutat dincolo de silabă – acolo unde neantul se despletește infinit •

dimineața

dimineața decupez capace de plumb din cer – și strâng rime cu care să pescuiesc pești de lumină • scriu ca s-adaug cu semnele mai multă îngustime angoasei ce mă sugrumă • cum să descoperi în insul care curge sensul fix • cum să separi omul de râsul lui absurd • ce ciudată ești tu veselie întreruptă – ludic argint tăiat cu lame de lacrimi • pietrele plâng prin chipurile vidului cu april de-ntunerice • totul e spart și nimeni nu mai poate culege alt decît disperarea cu dispersiile ei infinite – cu risipirile ei funerare • numără disparițiile pînă cînd vei gusta tăcerea în fructe • numără luciditatea pînă cînd insomnia ți se va preschimba-n sinucidere • numără drumurile-n despletiri rătăcitoare • animal biciuit de obstinație – deschide obscurul ochiului fără privire ca pe-un sicriu al misterelor • traversează labirintul vîrstat al oglinzilor pentru a călări tigrlui nimeni • ține de mîna ca pe-un fir de lună – palida lumină care prin somn te călăuzește • purtătorului silabelor descoperă-i avisul de necuvînt pe care-l căuta • deschide-te pe tine însuți ca pe o ușă și intră în lipsa ce te-a găsit • intră în vid ca-ntr-un ecou – și în neant precum în propriul tău nume • tu ești venirea veșnică ce-n sine se scufundă – întîmpinîndu-se – da, întîmpinîndu-te • păunul negru al plămînelului prin zboru-ți de-aur se respiră • și, sisifică, piatra te împinge – spre-un adevăr din care cazii la nesfârșit •

etichetele iluziei

îmi dezlipesc de pe ochi etichetele iluziei și văd neantul ca pe o ghilotină a ființei • arunc departe tot ce-a fost și așa-zisul care s-a pierdut • lașitatea înghite gratii negre – și valurile vagului unde visele s-au diluat • cristalele orbirii vomită întunericul ce ne devoră – care devoră tot ce fantasmemele mele prea încete încă n-au devorat • fărîmele obscure ale tuturor privirilor fac parcă o pleopă unică ce-acoperă găvanele sălbatice ale furiei lui nimeni • oh! tu – pleopă aberantă a panicii ce m-ai orbit cu insomniile tale de ură • e o turbare înspăimîntătoare în scorpionii tăi fantastici ce au distrus biserici – incendiindu-le cu flăcările lor de venin • și-oroarea ce-și aruncă-n tăcere abisul plin de clopote • silabele îmi ghicesc reîntîlnirea cu tot ce-am doborât • și cu speranța a cărei cutie albastră demult ne-a părăsit – ne-a uitat • croazierele furibunde ale labirintului prevestesc amețea de șarpe a sângelui din adâncurile îmbătate cu cenușă • somnolențele și-au descolăcit infiniturile – țîșnindu-ne-n inimă ceruri de moarte • luna decupează înserarea în numere • și-aripile mele cosesc ierburile amarului unde au crescut • crispări înfrigurate de lumină sfișie-n surisuri drapelele a tot ce mi se întîmplă • dispari în vid și repetiție nume fără sens – nume de care nimeni nu mai vrea să audă • nu ai scăzut – nu ai căzut destul – infim insuficient de mic • lăfăiește-ți neantul în nimicnicia tuturor destrămaților – tu solitudine de gheață • și mai ales nu uita să tragi după tine scena care ți-a fost sortită – odată treaz •

somnul mai larg

de mîine somnul mi-a devenit mult mai larg iar moartea mult mai îngustă • o stea mi-a răsărit din creștet și de-acolo-mi veghează abisul din inimă • da, joc țintar și fac schimb de sicrie – sperînd să-mi îmbogățesc colecția filatelică • mă doare circulația fixă a sîngelui precum o oglindă neagră limpezind neimagini • noaptea cade peste mine – straniu animal de mătase – sau poate pielea se depărtează ca o pirogă în vreme ce-n vreme m-aștept • cît avis poate oare încape în blîndele oglinzi – cîte chemări plîng în palida unduire abia șoptită a apelor • cîtă invizibilă lacrimă plutește între pleoapa frunții și-avisul suspendat • totul e spart și din aripile tale străine – din zborurile tale – n-au mai rămas decît melancolii și mereu ultime cioburi • și-apoi toate acele resturi printre care nu mă mai văd • toate acele paturi suprapuse ce străpung somnul și cerul • sau această muzică rece precum un robot dimineața • și celălalt pe care nu izbutești să-l uiți – ori memoria ta obstinată ca o amnezie • da, dumnezeu dăruindu-ți o tăcere de glonte – din care nu-ți mai rămîne decît persoana a III-a • indiferent de număr • lecția de absurd pe care patinezi – printr-un drog fără litere • lecția de dictare la sfârșitul căreia mi-am uitat pînă și numele • îmi amintesc numai guma – și romanul alb al vieții mele • și desigur, adevărurile patriotismului negru pe bază de pentothal • stau în fața ferestrei prin care-am fost defenestrat – prin care mi-am defenestrat așteptarea • îmi reiau cu regularitate exercițiile de asfixie de la miezul nopții • dansez la bal cu cizma spaniolă – pînă mă zîmbește mefisto •

și nimic

e foarte – și nu prea – și nimic • pentru microbii de ieri – pentru fum – pentru timp • mă rog, căutam un vis cu hingheri – și vreo câteva amintiri cu absurdități întîmplate • găsisem în loc un fir de apă mîngîiat de absența dorințelor • și cîțiva pași asemeni unor meduze devorate de spasme • un peisaj citadin aproape paralizat – și xilofonul întrebărilor – cu sania – într-o evaporare de iarnă • venisem acasă dormind împreună cu noaptea – și cu o rubașcă pătată de prea multe silabe • orfan mi-era calul fantasmelor – și sânge de singurătate îmi umplea cupa cu nemurire • da, stacojiul cu trepte mă povestea inimă – și te urca pînă-n amurg străin – pe tine – plînsa mea literă • parcă la congresul de la Viena s-ar fi întîlnit troiene de zăpadă cu troiene de frunze – pentru a pune la cale apocalipsa atomică a celui de-al treilea război mondial • și parcă nimicul risipit în cavalcadă și-ar fi vîndut la talcioc pielea de solitudine • cămașa misterioasă a primelor frunze • culoarea-și sporește labirintul coborînd – iar deruta derulează prin șerpuitorul, invidiosul argint, durerile drumului • perplex mă uit la masa acoperită cu pete de băutură și crăpături – și-o citesc ca pe o pagină • de fapt, citesc în ea și-n buturuga care-mi ținea loc de pernă – prin nopti de himerică studenție – cea mai veche poezie a mea • cîntă cît mai straniu de lume – oh, cît mai departe – sufletul meu dezacordat • și cît mai enstatic își destramă animalul busola aceasta în formă de zero • respir cu plămîinii aruncați peste umeri – zborul meu fatal • și mor – bizar cadavru de toamnă – de prea multă, neașteptată recunoaștere •

nimeni

nimeni în singurătate de roșu – nimeni pe drum de aramă – cu zâmbetul ca un șarpe căzut • nimeni în mână cu-o cheie deschizînd aproape fără să știe – uși invizibile • nimeni căutînd o intrare – ori poate-o vindecare a inimii dintre avis și copaci • cînd mîinile se preschimbau în lacrimi – și-apoi, curgînd pe obrazul aspru al scoarțelor – foarte încet, se mîngîiau • roua tot mai neagră zăbovea tot mai ciudat pe petale – roua aceea de negru din adânc mînios de flori • iar eu mergeam cu abisul – cu avisul imposibil în mîini • eu sau nimeni – pe durerea de styx a pămîntului • plecam departe prin somnul de diamant – atît de departe încît cosmosul nu-mi mai adulmeca nici măcar umbra – el, cu toate haitele galaxiilor • căutam cu buzele fluviilor absurdul de gheață al monștrilor încuiați într-un rol – contradicția – locul unde sufletul meu, în fine, se întrerupe • somnul transparent unde semnele se desprind în stoluri de pe orice suport • poate tot ce-mi mai rămîne atunci e doar imposibilul foc alb – pe care numai nimeni îl înțelege • pagina aceea de prea tîrziu – pentru pașii disperăți ai condeielor • pagina aceea de niciodată – pe care singur cu-absențe de stele o scriu • în toamna aceea cu fauni de după-amiază – unde-mi respir letală liniștea – ca pe-o lună cu care gîndesc • nesfîrșită insomnie – îndelung răbdătoare – prea adînc jupuită de nopți • și visele de care mă dezbrac – și gustul ce-l părăsesc – dincolo, mereu dincolo de pragul de-ogîlindă al imaginii • și neștiutul în care neîmpăcat – cu toate limitele ofilite – fără șoapte sau frunze – arbore de vid mă preschimb • cu toate haitele galaxiilor în urmă – adulmecîndu-mi demult pierduta mea umbră •

obrajii

obrajii mi se-nfig ciudat în aerul de groază • ființă risipesc – și anii cad morți din sparta pușculiță • țip de febre de foc în jeturi de degete • dantelele dansează în pulberi de argint prin vidul melancolic • chip contra chip – ochi de diamant privind prin plăsmuită carne • uneori însă sufletul plînge nu de durere ci numai de suspensie • din tot trăitul nu-mi mai rămîn decît dîre de trecut – și vârful întunecos al utopiei • mă traversează un infinit de strălucire – și-mi cad elastic în surîzătoare nebunie stoluri din strigătul meu vid • cu carapacea craniului zvîrlită-n somn, departe – și creierul dezvoltat albastru prin ninsoarea de noapte și cenușă • animalul pe care nu pot să-l înțeleg – e celălalt cu cerul strîmbat de spirit fals și chipul lui de cîrjă inutilă și contrafăcută • spumă-ntre 1 și 0 e doi-demonul – cu cenzorul frisonînd de frig și fisurat • neînțeleasă-i clipa și departe – răbdător cînd neantul fîntîna încet mă bea • o lovitură – și-apoi alta – și-alta mă cheamă șoptit prin abisul negru al ușii • și podul prinșelor în crinolină asemenea unor cristaluri triste • nemîngîiata apă cu tăcerea jupuită și țelul brutal răpit • sau abțibildurile iluziei care flutură lăsîndu-mă între secundă și indecizie • smuls deocamdată absurdului reciproc și redundanțelor lui incomunicante • poate lacrimile cresc din ochi ca niște unghii • poate dig fără somn în vis insomniac mă dezbrac • dig de zero amenințat de fantomele numerelor negative • și totuși steag înălțat respir străin – dincolo de loviturile lui apollon •

singur

singur, ești mereu minus – iar negațiile trec pe lângă tine parcă spălându-te • singur, încetezi parcă să numeri – și zgomotul străzii se apropie de tine ca o fantomă • sculptezi atunci în tăcere zborul care te-a părăsit • și-ți oglindești în asfalt pasul nebun • încerci atunci să regăsești puterea neagră – sorbită-n depărtări fluviale • să-nveți din nou cum să depliezi lent inefabilul ca pe-o – de nicăieri – de niciodată – scrisoare • și mai ales cum să depliezi în trepte subtile o aripă – pentru ca floare pe abis să plutească • și-avisului pasăre de poveste să-i poarte • poate d'œdip însuși trimiși – ochii orbi îmi ajung prin poșta absurdului ca niște daruri • silabele sting visul dincolo de moarte – semnul întreabă adâncul fără să primească un răspuns • astfel ajung pînă la noi – din veghi de descântec – pe șosele invizibile – femeile varului • astfel întâlnesc tălpile noastre labirintul cu spuma lui neagră • plecat spre verde-n vis prin frunză întortocheată – purtînd în palmă steaua cu care vorbesc • și totuși rămîn prizonierul unui aer fără transparență – înconjurat de temniceri și de lucruri • iar purtătorii corpurilor negre se-arată ca niște demoni perfect comuni • poate atunci – poate din disperarea evaporată totul dispare • acest ce fără sens – însoțit de cinele absurd • opacul și umbra – și seara mereu aproximativă • intuiția morbidă a spațiului – precum și segmentul de gînd ce se închipuie timp • sălbatica risipă a tenebrei cu-albastrul rătăcit • și profeții șterși cu guma de-absența copacilor • fiecă silabă zămislită-n foșnet • ori de acum – ori din totdeauna – întoarcerea cu setea ei neistovită • răul cu adevărul agravat – și binele mincinos, mereu fără soluție • punctele de suspensie – și toți – toți cei ce le-ar putea citi •

opus

opus ochiului orb, ochiul obscur – ca sculptată de viață statuia lui zero • și melancolic precum o barcă străină cu pânzele de despărțiri și de negru • și eu – ținându-mă de asfalt ca de o oglindă opacă în care imaginea mea s-a pierdut • da, înghețat în dreptul mirajului subit jupuit • atunci am văzut că o bătrână furișă furase tot varul – și că timpul pe care-l știam s-a oprit • bătrâna mă seduse cu frumusețea ei translucidă de pește înotînd între acvariu și-avisul meu rătăcit • îmi aminteam de secretul grotei albastre – asemeni unei ferestre cu noaptea lipsită de spumă • sau poate precum o spumă fără fereastră prin care nu poți desluși decît tulburarea • atunci cînd panica te face să transpiri de parcă te-ai fi acoperit deodată de o coloană de soldați • corpul obscur mă favoriza ca pe un cîmp de manevră – pe mine, terțul exclus • obligîndu-mă să mă abscond în blana absurdă a tufişurilor – ciudat vînător rătăcit prin frunzișul de fiare • înțelegerea mi se apropia încet de mîna – lipindu-mă de o margine a asfixiei • dincolo de care nu puteam să pătrund • o paralizie orbitoare îmi strălucea sângele – sângele acesta precum un greier uriaș • marea carne mă transformau androgin – alunecîndu-mă din efeb în fecioară • se izbesc astfel strălucirile de zidurile pure – și libertatea mă taie ca un cuțit • oh! numai neantul poate privi nestînjnit sufletul • și numai prin stingere poți fi salvat • oedip bea destinul cu orbitele lui negre • drogatul magic iese din *trip*-ul lui verde ca o auroră boreală • chiar nul • chiar nimic • chiar neștiut de nespus • lumină! oh! lumină! – tu tenebră nepătrunsă a celorlalți! •

îmi sorb privirea

îmi sorb mereu privirea dincolo de limita la care pot s-ajung • limita aceasta ce-i mereu alta – precum o sincopă a pământului oprit • căci ni se povestește numai uitarea • nu ni se dezvăluie decît imaginile șterse – lumea vidă a ochiului orb • plîngea toate clipele din el – el, acel eu de care m-am înstrăinat – pînă cînd devenea foarte palid – și se pliau în jurul lui toate lucrurile • și-și zicea – el, adică acel eu amnezic: “lumea-i bună numai pentru animalele bolnave – nu pentru omul îmbătat de solitudine • stinsă-i lumea-n spectrul vag al lunii – căci prea mult verde doarme în întîmplările-i absente” • peștii orbi respiră doar abisuri • ei – și femeile avisale ce țes spumele neantului în rădăcini • ninsori de amețeală fără gînd plutesc în noi și ne împing în transe fără sens • nici un extaz nu mi se agață de fereastră • nici o adîncime nu mi-e inițiere-n cîntec magic • întunecați magneți mă strîng în pumni – și mă destramă-n depresiuni lunare • un fel de moarte îmi deschide poarta – vopsindu-mă cu alb • și de zăpadă și-așteptare neagră mă sufoc • îmi pieptăn creierul și tatuat cad printre poteci • aventură a chemărilor ce-mi cheltuie disperarea în brumele de aur • cînd dorm nemuritor și nedescoperit • scelerat spirit nebulos al geniului corupt • bizar ventilator de balene el vrea ca sîngele iubirii să-i iasă din suflet precum un puroi – ori ca o informație dezhidratată • datorie stupefiantă a scarabeului ce-mi bate-n geam cu deget de destin ori cu falangă de coincidență • cursă cu moartea plătită dinainte •

lacătul

lacătul acela uriaș – colosal – în care intram ca fier de cheie în misterul unui labirint • și-albastrul prin stepe de verde – avisul ultra-marin unde se ascundea o lumină • și pădurea precum blana fabuloasă și neagră a unui animal invizibil • îmi întindeam mîna prin depresiuni de speranță – și poate prindeam cu amprente o lacrimă – sau poate un fulg – sau poate amnezia sclipindă a unui strop de ploaie • primeam un document ultra-secret pentru-o undină extratrestă cu motorul orgasmic • primeam o coroană nostalgică precum pânza unui vas cu albul absurd • eram un rege purtînd pe cap cîrma tuturor înălțimilor • și cotul retezat – ramura plină de sânge a busolei profetului îmi adresa indicațiile ei prețioase • întrebările fără răspuns ce răsăreau nocturne din soare • între timp angrenajul crepusculului se întorcea-n închisoarea din care sângele lui tocmai ieșise • și iată-mă ținînd în mîini un nod galactic în expansiune – un nod cu care-mi țineam la respect somnul și visul gordian • și tramvaiul cu care nu ajungeam niciodată-n apartamentul pe care într-o gară-l pierdusem • și fata ce mi se legase de șine pe cînd mai eram încă vatman • da, pe cînd măntorceam din drumul acela deznodat unde cu orgasmul în brațe se cuibărise ondina • de pe drumul acela prea înalt ca să-mi stea împotriva • prea stea pentru a mai vrea să mai toarcă • din drumul acela cu fundul dublu – cu zbor dublu – unde pasărea... • da, unde pasărea... •

lada

parcă-s o ladă cu degetele pierdute între silabe și timp • și visez – iar gardul îmi iese cu tot albul în față – și cu tot negrul uitării la spate • și sînt astfel mai bizar, mai bazar și mai basm • mai barcă – și mai styx – și mai moarte • și mai nimeni cu nimeni asemeni – și mai departe de toți și de toate • iau atunci o bucată de suflet și-o plămădesc – pînă mă pomenesc în pumn cu un revolver de omorît cellalt • însă acum că sînt singur – în cine oare să trag • și tu moarte – la ce mai servești – tu care nu ești nici măcar neant • și ea-mi întinse lumina unde să cad ca pe-o cheie a tuturor tenebrelor • și-o clipă cu ochelari negri mă întîmpină cu mîna evanescenței ei fără linii – ce te putea preschimba instantaneu în orice-ai avea chef • iar întunericul mi se prezintă cu partea lui cea mai ciudată – dinspre țărîm – însă cu toată șoseaua purtată spre zare de valuri • și frînele mă conduceau prin oglindă – iar volanul îmi oprea silabele-n zbor • mă agățam între unu și doi de fereastra elastică – străduindu-mă disperat să mă beau • nici o mască – nici o pleopă – doar ceasul de ceață cu gheață în ore • doar singurătatea trezindu-se din visul ei de nimfă fugind • doar aventura aceasta magică unde abisul ia atîtea chipuri • doar albul aproape letargic pe care-l cheltuiesc pe futilă nemurire • da, pe insomnia asta absurdă cu semnul plus • și ea – ca o tolă a mirajelor pe care cîndva le-am vînat • iazul crepuscular pe fundul căruia se adună sticla malefică a ochilor – lună de morți • și celălalt – cu dezgustul lui buddhist cu care vomită larve de zîmbete • și eu – ce-mi bag în buzunar tramvaiul ca pe-un sex în semi-erecție în care mă urc • mă masturbez – și cînd ejaculez – pasagerii coboară •

ieri

poate că ieri o să plece călare pe basme – iar mâine o să-și arunce de pe cap pălăria tavanului ca să se plimbe prin cer • silabele-mi or să îmbrățișeze păsări măiestre și cuvintele-mi or să mă răpească-n tărîmuri cu zmei • sângele ciudat al lui nimeni o să-și scoată, una după alta, toate ghearele • începînd cu ghiara 0 – și terminînd cu ghiara ∞ • cînd găsesc o oglindă – lacrima a și zburat pe fereastră • iar paharul de apă mi s-a spart în izvor • fîntîna mi-e corabia cu care-am acostat în abis – și cîntecul respirației mele-l cobor • “coboară, tu coboară de parcă-n trepte inima ți-ar curge • cu stropul negru – stropul tău de suflet mai transparent decît noaptea • tu cel pierdut fără urmă de umbră – tu cel vîndut pe-argint de labirint • căderile-ți tresar prea departe de amintirea aproape ștersă a soarelui • iar versul tău te leagă – bici negru – de amnezia umilită • îți tragi din inimă un fir ce-ți unește plînsul cu sângele • și-o piatră-ți bate ca o rugăciune între palme • obrazul mi se scufundă-n țărîină – cu toată credința, cu toată durerea • cu toată greața insuportabilă a zîmbetului din care mă smulg • cu toată această piatră a infarctului ce mă strivește dincolo de lume • cuvîntul lui nimeni îmi lovește neantul – neantul pe care fără silabe-l iubesc • și nici o singurătate – nici o tăcere, oricît de profundă, nu poate ghici viața pe care pot s-o accept • absurditatea mea unică” •

departe de celălalt

pînă unde – departe de celălalt – împreună cu cealaltă • cu ea care fuge de mine – cu mine, ce neîncetat mă ajung • foarte tărîm – deschideam o cutie • foarte albastru – deschideam o conservă de cer • foarte cazinou – îmi jucam toată literatura cu zaruri de var • sau la ruletă, imposibila eternă reîntoarcere • și moartea ca o partidă de tenis cu racheta transparentă și adversarul ascuns • urs străin de stoluri în caverna îmblănită a cerului • da, și voi cocori ai disperării zburînd peste cuibul meu nebun • iarbă singuratică insomniind sub marea de veghe • cînd am descoperit izvor de apă – deșertul era deja prea profund • frunză plutitoare mi-e sângele pe uitare și styx • în adâncul tău – argint dizolvat al labirintului – n-am găsit decît silabe eșuate-n mîl de necuvânt • doar tezaurele inutilizabile ale oglinzii cu brațe de fantomă • și mesagerii dinspre nicăieri • fulgii cu care cel din urmă am ajuns în lumea fără ferestre a lui nimeni • fluviul noptatec de metan și de mercur din care – fiară de melancolie – mă adăp • cortina albastră a aceluia teatru cu personajele înroșite de abis • și toate acele segmente de trup și nimeni • poate – căci dubiul nu-i gândul ci e sufletul • ce vor să se arunce și să se poarte într-o scânteie proprie de nebunie • și să invente nava nocturnă a unui altfel de azil • toate aceste priviri avide – nu foamea scufundată în nisip • cu depărtarea arsă de miraje • tot acest corp din fețe și fațete cari nu-s decît refuz • și tu – tu nici repetat – de care mă sfărîm •

ceva

parcă ceva lunecă – și parcă e frunză – un labirint de nervi • și undeva sub pleoapă – oglinda de cenușă – pe care o aștept c-o stea de strigăt în fiecă silabă • da, din înălțimea vagă a morților avise – șoaptele copacilor plângeau • poate himera ce-o deslușeam abia în aer – căuta cu coada ei fantastică un loc pentru fereastră • un loc prin care singur să se verse în tăcere • sau, de ce nu, o clipă specială unde fata cealaltă – a cărei amintire înșurubată mă irita – o să moară de absurd • și dacă această bucată de lună ar fi o paloare de apă îngroșată de raze – piatra mi-ar deveni un obraz foarte străin – cu netezimea toată de lacrimă • și dacă limpezimea ar deveni audibilă – precum o despletită naiadă – m-aș topi de tăcere • iar dezagregarea privirii mi-ar interzice unica potecă prin care ajungându-mă – aș putea să mă văd • acum, că m-am asfixiat în brațe cu noaptea • povestind, fîntînarul mi-ar descoperi undeva sub pielea lui foarte aproape – sângele tuturor scufundărilor • sângele acela în care toți singuratecii au găsit o clipă de înecat • o clipă – sau poate o mîngîiere unde să pieri • o flacăra cu rădăcina bătrînă și silabele strîmbe – ori puțul astupat unde-un dragon respiră frunzele morții lui albe • el – sau țipătul cîntător al îngerilor mei spărți • cînd o pasăre albastră scîrțîie cheia de zîmbet a demonului •

frunte de sticlă

frunte de sticlă prin care bate luna – ca obsesia unei priviri ascunse ce sparge zidul în sus • fereastra secată a murit de dorință – și-oglindea nisipurilor nu-i decît o monoschizofrenie de argint • albastrul cade din charybdă în gând și pianul plutește în skyllă de-uitare • ceva dispăre dintre două aripi – de parcă pasărea din sine-ar zbură • profesoara goală mă așteaptă în clasa pustie cu ultima lecție de astrofizică • tăcerea e călușul înfometat al furtunii • și-o blană de absurd țipă din norul care m-a îmbrăcat • tu, dispreț prea facil al sînilor refuzului • al clipelor verzi ce spun încă nu • tu – ce nu cunoști pasul care te-ar duce la tine • tu, ce nu cunoști pasul ce-l sînt • da, drumul tău înfășurat e doar un prilej pentru melancolica mea mușcătură • mărul negru al tuturor interdicțiilor ce mă hrănesc • fisiunile literelor scriu o ură atomică – ura dezlănțuită a unor lumi fără măști • și timpul, acest rac al tuturor renunțărilor – cînd ceasul ți se retrage în vizuina din palmă asemeni unui destin demisionar • un cadou – eventual un buton roșu pentru amprentele ultimului președinte-surpriză • legiunea de dezonoare a celui mai virgin cazier • cînd pacea nu mai e consecința unei fascii de interese – ci doar a fricii infernale și-abjecte • apoi doar atît – depresiunea unei nopți anonime – ori poate a unui poet bipolar condamnat la o lume unipolară • piatra cu toate organele vîndute și toate exploziile complice • o anxietate cu sfărîmarea în prăbușire continuă • cuvînt jupuit de litere la fiecă etaj • sau frigul unei singurății cu întîmplarea pierdută • cu supraviețuirea zîmbind zgribulită •

încerc

cînd încerc să mor timpul se preschimbă în apă • și vidul de altădată se acoperă de cuvinte vopsite • nucul crește din telefon mult mai stufos decît moartea • fiara zîmbește a piatră și plînge cu var • acum că totul e obsedat să dispară – iar fiecă picior s-a urcat în alt număr • acasă este înc-un volan iar reîntoarcerea e tot ce cîndva a ratat • c-acea stea de din vale de zar – sau poate c-acea lună închisă într-un ospiciu • și din nou coliba cu labe de găină care înaintează încet între cărți și pădure • noaptea răstoarnă peste mine o tăcere de ghiață – iar mîna liniștii îmi culege numele din pomi rătăciți • firul speranței lui astăzi se rupe mereu silindu-mă mereu să-l înnod • și-adorm în crepuscul precum într-un soare visător și spart • inima colecționează o artă a resemnării • fructul crud – cu neantul neintimidat – își rostogolește poteca între clovn și oglindă • poteca lui poate unde guma lui orb se șterge dintre toate limitele de care ai auzit • drumurile curg din mine cu absurd de sânge pînă împietresc singur în alb • prin fereastra din frunte trec în înzăpezit nicăieri – pe pantele cărui coboară silabe de seară și iarnă • zarul se destramă într-o beznă de frică ce nu m-a mai găsit niciodată – care n-a încetat să mă cheme • labirintul s-a strivit de țipătul dimineții • zîmbesc rece tuturor amintirilor – căci în zadar mă strădui să-mi pronunț numele în formă de cupă – mîna, în formă de destin • vai, ura-mi de înveninat argint – în formă de singur •

focul

cum se mîngîie focul spre aripi de toamnă – cum apa în zbor spre mister • totul mi se sparge în suflet iar lacrimile-mi nu-s decît cioburi străine • cioburi ce pleacă fără s-ajungă – cel alb spre ghebele de lînă pustii – cel negru spre noaptea de sfoară • și zdrențele de stele din cosmosul ăsta stins ce ne încercuiește doar cu lumină fantomă • parc-aș fi un țipăt cu centrul pierdut între labirint și ospiciu • o silabă de sânge cu odihna sfișiată între himeră și-oglindă • în ultimă neființă ea nu e decît absurdul de nimeni cu amfora lui însetată • fiara femeie cu sufletul ei împîclit și încîlcit din care nu pot să scap • atît – un amurg cu capse eclipsatice din care tot ce nu-i lună s-a scurs • tot ce nu e argint a crăpat de invidie în noaptea de viol • cazii trupul meu în 96 de versuri • ascunde-te solitudine în pulsul meu neregulat și agonic – în spasmul ultimului meu horcăit • acum că în catedrala abolită sufletul meu și-a mîncat paginile de frig și metal • iar clovnul și-a ascuns nasul în spatele unui amurg cu mesajul prea roșu • peste tot această tăcere cu nicăieriul de iarnă – și cîmpul acoperit cu straturi groase de iepuri orbi • picioarele mi se-nfundă pîn' la genunchi în zăpada lor sufocată de neculoare • și-mi păstrez necuvântul în gură torcîndu-mi lent creierul pînă la un aionion (zero nu știe de cîte ori se repetă ca să poată să-l scrie) • ieri mai știam încă să scriu litera **a** • mîine voi izbuti poate să-mi scriu potecă uitarea • sau clipa își va aminti în fine cum se scrie “dispari” •

obrazul jupuit

cu obrazul jupuit de lacrimi – lîngă nebuloasele de neon din abisul albastru • și cercul avisului cu toată acea poleială a trecutului învăluit în clipe confetti • da, plictiseala cu privirile roase – păsările de somn putrezit • biletul lichid – ori flautul prea adormit în încîlcita lui vrajă • flautul precum un gordian labirint • și lucrul mut cu ochelarii lui onirici ca un reproș • lucrul acela aidoma unui contorsionist străin de pe un pachobot demult scufundat • mă aruncasem astfel în mîină cu un plic gol – în misterele demonice ale intermediarului • îmi culeg drumul din litere și mă fărîm pas cu pas în silabe • învățînd să-mi citesc dispariția • beau mercur în fisuratul bizar și mă depărtez de el cu oglinzi • parcă un joc de la sfîrșiturile sfișiate ale zilei moare cu tine – nod pe care-l respir • ultim spasm al unei mize pierdute • suflet ros de o prea îndelungă purtare • planetă coruptă și neîncrezătoare • moartea însăși poate uneori să caute cartea cu care să piardă • gaura neagră ca o damă de pică • moartea însăși își lipește pe față o poleială de greață – un zâmbet – un sărut uitat de dezgust • un plic nedezipit în care și uită cuvintele • o carte cu paginile mîntuirii niciodată tăiate • o revelație cu adevărul neconsumat • sau poate-un tufiș în stare să ardă vorbind • cu el niciodată mai eu decît cînd absolut mut •

totul

totul mi se sparge în suflet între lacrimi și cioburi • cu fluviul arcuș și barca evanescentă vioară – nu încetez să mă-ntreb plutind și murind • mă depărtez de depărtare întrebînd – se depărtează de mine întrebîndu-mă • și poartă spre nicăieri se ascunde prin orbitoare plăcere • ea, depărtarea – ea, deportarea fantomatică a regilor aproximativi • ei merg alături de-oglină ca niște imagini străine • ei merg prin fereastră de parcă labirintul i-ar plînge • iar un copac îmi gîndește adolescența – îmbătrînind-o c-un bizar scîrțîit • cad cu treptele-n aripi prin avisuri de scări – și scînteia albastră mă cheamă • îmi tămăduiește netezit de privire pasul meu semn • și cu un lassou ciudat înroșit de moartea furtună – te strădui să te-agăți de smocuri de cer • tristețea insomniacă a nordului – și celălalt – cu brațele lui transparente de cristal și paloare • precum un cîine cu fantoma albită de lună • și mîna aceea elastică din litere moarte – ce mi-a istovit în povești tot albastrul • ori farfuriile creierului pe care le sparg furios de ciment • întins ca un fluier în iarba magică – nu-ți poți întîlni inima decît în urma unui pariu pierdut • la vest de amurg descoperi o silabă ce a uitat să plutească • un salt amorțit de-o injecție de dincolo • și totuși străinul din mine și-a pierit marginea • iar cealaltă – din grădina ei cu flori carnivore – mi-a încredințat o lacrimă inițiatică • “dă-mi firul de sânge ca pe-un pumnal” îmi spuse ea • “și noaptea sfîrtecată și sălbatică aidoma unui avort • animal plin de roșu – muribund și obscur” •

dîre de-argint

dîre de-argint pe falimentul trompetei ce mă așteaptă galbenă la intrare • mingea de ping-pong sare prin costum-i de papagal • fără-ndoială ghicisem hieroglifa ultimului meu gînd ca o cheie trasă cu pușca de-albastru • și somnolența mi se povestea în bucăți de durere ce-mi lipeau fruntea de palmă • în mîna stîngă țin un băț pe care visez să-l încălț – deși intru cu trenul într-o elevă cu gheața zgribulită pe marginea patului • tu auzi o gratie de apă și în gură cu cenușiul alergi printre silabele ploii ca sub clipele de piatră ale unui timp demagog • tu crezi atunci că-ți vorbea chiar capătul drumului – însă te-mpiedici deodată de pragul trupului tău mort • un picior lipit de dunga cea mai înaltă a scării e prea departe pentru privire • iar bufonul inimii păstrează în mînă un rest de bătaie – insuficientă pentru un pumnal • vai! nimeni nu-i cheie de-albastru destul pentru a te ajuta să-ți poți înțelege dubiul • sumbru îmi ies înaintea eu, *totuși* • eu, *deci* – precum columna traiană fără nici un *dacă* măcar prizonier • frica nu mai are în mine volan – disperarea nu mai are oglindă • da, *brusc* nu mai are chip – *subit* nu mai are față • și creierul nu-i decît avisul ăsta spart prin care cad •

parc-am plecat

parc-am plecat – parc-am ajuns în insomnia a nimic exprimabil • depărtarea de dimineață și depărtarea de seară își dau mâna prin chipu-mi absent • labirinturile sînt niște fiare ciudate ce beau numai întuneric lichid • o rătăcire de piatră mă aruncă-n obstacol de umbră pînă cînd cealaltă își ascunde ochii în mine • o cântăreață cheală e luna – iar bîlciul drumurilor e acoperit de pașii cu barbă • volanul cauzei mă-ntoarce spre amnezia întrebării – cînd eu pierdut conduc paloarea mașinii cu nemurirea spartă • și pulberea planantă a nopților fără mesaj – și semnul minus al gîndurilor absurde ce-și limpezesc absența-n oglindă de nimic • trezirea fără sens a întunericului îmi lasă-n mintea rece avisul alb • cum se plimbă lacrimile pe obrajii celui fără străzi – și cum mai țipă disperarea cînd labirinturile fixe explodează • cum bate inima cînd toate insulele sînt clopote misterioase pentru ocean • și o fișie albă precum un șal de moarte – strălucind • și mâinile ca niște glasuri bătrîne – atîta de bătrîne... • neantul precum o fotografie scurtă – foarte scurtă... • și regele cu oul spart și degetele cu rugăciunea înnegrită-n vechi răsuflet • și cioburile liniilor cu răspunsul mut • și ochiul orb pe tronul lui de piatră – cu nemurirea străfulgerată-n aur de insomniac alzheimer •

nota neagră

cu nota neagră lîngă plopul impar – cheie de noapte • singur cu somnul pe-oglinzi – alb precum o cheie de fum • scufundat prea profund în refuz – n-am știut să mă despart la timp de cădere • prea multe săptămîni lîngă prea multe cercuri – de cînd cirul fantomă nu mai există decît prin unicul spectator ce mai acceptă uneori să intre în cortul lui gol • de cînd paginile s-au albit de litere necitite • și-un șarpe argintiu își simulează moartea sub flautul cenușiu • da, de cînd a defini normalitatea înseamnă a defini un cadru politic • cruzimea e un teatru al uitării pentru tine – cel părăsit • pentru tine, om de singurătate cu toate ideile crucificate • pe-această plajă întunecată de pescărușii care care au zburat – iluminată de toate semnele negate • și tîmplele prin care pătrund în mine însumi – cînd înaintez pe poteca înceată a sinuciderii • eu care știu – tu care mori mereu dincoace de tine • tu sau celălalt – cu povestea lui ascunsă în vizuina ciudată a parantezelor – cu pașii rătăciți în toate acele clipe străine • simultaneități non-concomitente ale bîntuirii – ale imposibilului acestuia desfigurat de silabe • hrănit de hazard și de haos • neant cu privirea întoarsă precum un nici dureros • sau un chiar – deloc niciodată locuit de absolut nimeni • precum un șurub – de-absurda lui suferință • vai, îți vei primi palmele – loviturile nemeritate – ca o oglindă spartă-ntr-o junglă cu sufletul strâmb • și-ți vei dezlipi zîmbetul de pe umbrele vomitate de străfunduri de greață • zîmbetul tău care țipă – care lasă în urmă dezumanizați bolovani • zîmbetul tău ce pălește ca o ultimă rază – cum am mai spus – a nimic • a absolut nimic •

o păpușă de sârmă

și dacă o păpușă de sârmă animată prin scurt-circuit de soarta mea neagră • și dacă o salcie plîngînd cu argint în uitare și apă • sau un camion albastru condus de un clovn melancolic • pe care n-am vrut să-l las singur cu floarea lui cu petale zdrobite – precum niște îngeri puri – și albi – și-atîta de lunari • oh! și mai ales morți • din încîntatul de diavol – dumnezeu • și-atîta – da, atîta apă de lumină peste sunete – și-atîția mesageri absurzi, cu demența lor strălucind ca o supernovă – explodează de adevăr • dar cercul lacrimilor mele se sparge – se pierde în depărtări precum un suflet de pulbere • pînă cînd noaptea se dezlipește de pe iluzie – iar eu mă privesc – solemn și fix – cu o inefabilă gravitate senilă • acum aerul mă va mîngîia ca o mîină – o mîină care îngenuncheată se roagă într-o închisoare decupată • cînd un jucător de hîrtie își taie privirile cu dezamăgitul său zîmbet • și himera din insulă își smulge masca de flori • corola ferestrei ei de străin • da, acum că-ți tai unghiile cu briceagul – tolănit între pulpele lunii din pajiște • da, pulpele nebunei cu-mbrățișarea atît de albă și primitoare • ori – de ce nu – pulpele unui joint cu fumul de carne – la care visez • în timp ce-mi plîng stele pe-obraji – și tu – și eu – și el – l-am sărutat în fine cu limba în gură pe lautrémont •

umbră imposibilă

umbră imposibilă în argintul umed al plăjii – umbră – melc din care m-am născut • m-am desprins din ea ca un vis al nisipului spălat de somnul mării • îmi ascut sperma cu un briceag – înfuriat de pizda de aur a atîtor clipe trecute • îmi ascut sperma pe insula arsă pînă la chiștoc • un cui înfipt adînc în posibil – și-o pasăre îmbrățișată pînă la sînge • ca o barcă de styx – cînd eu sînt caron și toate sufletele pe care le-am trecut dincolo • toate – adică niciunul din ele • cînd sînt toți prietenii și dușmanii mei – toți, adică niciunul din ei • un coșmar îmi sunt toate iubitele – futute sau ne • și eu, fiara dezamăgită de pe țărnul albastru • acea acvilă cu vidul înserat și sărat • acvila febrilă și feroce a tuturor lacrimilor • sînt pubela tuturor stelelor din care arunc pumni întregi de străluciri în absurd • și șoaptele verzi ale profețiilor ce-mi foșnesc în pădurea din creier • beau apa ciudată și poluată a senei în care m-am înecat – sena cu sâni ei onirici • și nu înțeleg cum păsările pot sparge cu ciocul nucile labirintului – de parcă ar bate la ușa unui destin • acum, cînd stau la fereastră cu singur – cu incestul topindu-mi-se-nctet și tăcut în paharul cu vin • incestul ce mă preschimbă-n graal pe mine – și tot vinul cu care fantomă de fum mă adăp • mă clatin într-o oglindă – și m-agăț de-o speranță de moarte • și nu-i invidiez decît pe poeții asasinați – pentru imposibila, abjecta lor moarte • și țip – țip de furie pînă cînd silabele-mi plâng •

o amenințare nebuloasă

o amenințare nebuloasă unduie silabe fără stele • spulberată strălucire este basmul singurățății de-avis • și deodată mă întorc cu spatele spre cîmpul pierdut • deodată mă izbește o tristețe care parcă mă-ngroapă • sau m-adoarme scufundat sub abisuri de cenușă • cu acum mă-ntîlnesc subit ajungînd acasă fără' să fi plecat • noaptea dispare arsă de buze – luna sticlește ca fisura unui monoschizofren • și neliniștea asta găurită de insomnii • astăzi – cu ziua lui cenușie din camera tapisată cu nervi • unde mi-apare – unde-mi dispare faraonul tăcerii • el își poartă cămașa pătată cu sclipiri sfîșiate de parc-ar fi realmente a lui – mai a lui decît femeia albastră din albie • mă nălucesc prin el întîi ca o buburuză de sticlă – și mai apoi precum un insistent furuncul paralelipedic ce-mi parazitează antebrațul • astfel păpușa oglinzilor mi se sparge labirintic în brațe • și tot astfel faraonul-gânganie mi se năzare ca o cutie spongioasă în formă de zar – o cutie care odată deschisă mă urcă-n aidoma • tron din foi de tutun virgin ce poartă zbîrnîind în parșivul de aer – la vreo jumătate de metru deasupra mesei – un bizar homuncul încoronat • un fel de ecou de silabe destrămate în vidul lui celălalt – divorțatul meu semafor cu speranța-n busolă • el, nemaivăzutul tron cu motor – insectă din egiptul de sus așezată pe aripi • faraon domnind peste vid – printre tenebrele chipurilor de unde numai apneea ne scoate • pe noi – homosexualii veritabili – cînd solitudinile se sărută – cînd singurățățile se visează împreună • pe noi cu multiversurile noastre de ipotetice cifre – dintre miraj și manechinul de fum •

fără nimic

fără nimic prin cioburile de beznă ale amintirii – fără nimic în afară de singurătatea de iarnă • mai străin decît o oglindă nocturnă în care s-ar reflecta un vampir • mai străin decît un labirint cu toate culoarele stinse • și era parcă absurd de cehoviană acea livadă unde durerea se subția tăioasă în alb • și moartea era singurul lucru limpede de pe masă • moartea-ferastră la care se aștepta solitar – înșurubat în disperare cu singur • da, dorința de acum e unica ta aventură cu coridorurile ape • și suprema cucerire a frigului • nimic totuși mai aproape decît tine – impalpabil adio ce-mi scapi dintre mîini precum un șarpe de apă • nimic decît chipul tău evanescent pierdut prin labirinturi de nori și înălțări încolăcite-n departe • decît subitul orbitor cu care frîngi orice rezistență dintre lacrimi și țipăt • cînd înaintarea pașilor tăi te îndepărtează de arsura ferestrei la care ești nevoit să ajungi • fereastra dincolo de care solitudinea ta te așteaptă • marmoreană – și nevermoreană – spumă de zar – și absolut nimeni • și poate mestecăn văruit dintr-un cimitir al fantasmelor • sau faleză a clipei tale abrupte – orb spart precum un martor prin care cazii • da, copilul albastru cu rădăcinile-nfipte în sticla lui neagră – asemeni cu o chemare aleasă doar de întrebarea cu care a început • ori pasărea ce-mi cade din somn precum îngerul smerit din icoana însîngerată • de nu cumva ca mama de lipsă ce nu m-a născut decît mort și uitat •

ierni și labirinturi

tîrăsc prin mine ierni și labirinturi de-argint • mă spulber într-o trezire infinită • cuceresc avisul absurd cu scheletele mele stelare de timp spart • trădat de cădere – incendiat de erorile celorlalți port în mine țipătul ultimei chei • asemeni unui faraon domnind peste cheaguri de aer • domnind peste alba lui spulberare • înălțat de abis – înfoiat în zaruri de pandemie • aidoma unui prinț al molimei răsfoindu-și neantul • aidoma unui prinț de fum contemplîndu-se cu risipirea • ciudată floare este această piatră cu care coșmarul mă lapidează • greu e cercul gîndului cu care spre mine mă-ntorc – osiris al neantului întîmpinat de o lacrimă • solitar – anxios – și solemn – faraonul cu pagini de mîini • și iarăși – străină nea prin care mai alb decît vidul mă destram • mă culeg cu raze de lună în noaptea sîngelui ce mă primește • mă sinucid cu lama unui secret ca să mă debarasez de senzația bîntuirii unde mi-am încuiat libertatea • cu buzele-i subțiri – străinul mă povestește – și cu fiecă silabă mie însumi mă restituie • amintirea nostalgică a ce-ar fi putut fi – nu a ce-a fost • a drumurilor pierdute – a aripilor de nestrăbătut • nu a unui zbor ci a uitărilor amare a absolut nimic • a trădărilor de sine – cu crampele lor de lumină – de tăiș fără alternativă • de ecouri prea crude pentru clopot – prea funebre pentru pas și pentru melancolia lui suspendată parcă în ștreang • nu calea spre infern ci numai înspre cenușă – da, plînsul cu obrajii seci • cînd totul pînă la urmă – chiar sufletul – se dovedește mască pentru neant •

atunci

atunci era poate • atunci era subțire și alb • și pas prin galben – prin pânze de styx • atunci eram un pieptene – în mână c-o floare absolut incoloră • perfect transparentă – pentru sufletul meu labirint • atunci era un poate cu zar – și cu moarte – și unu • atunci soarele plîngea cu lacrimi de fum • atunci era un număr cu o poveste – și un număr cu zorii de fiară • în dreptul meu zăbovea o poartă pe care n-o puteam descuria c-o cheie – ci doar c-un cuvînt • c-un cuvînt ce plîngea cu lacrimi de rază • știam din demult de albastru că nu eram decît ritualul de trecere al punții de apă spre dispariția de foc • și-aceste evanescente zăpezi din depărtare de lună • motocicletă-chitară – și tigrlul cu blana lui de frunze de toamnă • și-această mătase tandră cu plînsul ploios ca un argument ontologic • frunza – poate doar o împușcătură în care s-au stins oglinzile lumii • o persecuție persistentă a paginii cerului • un labirint cu hibernări de argint • sau poate dîre de abur cu sclipiri parcă metalice – ca o rețea de șine misterioase tîrîndu-se-n ceață • și toată această osteneală a clipelor pe care le port – și inima precum un mistreț orb • ori aripa cu zborul agonizînd lîngă rîu • într-o zi voi împlini vîrsta obscură a sinuciderii pe lîngă care trec • vîrsta strălucitoare a nebuniei al cărei clocot neîncetat îl străbat • voi lăsa să-mi cadă din gură – încete și roșii – pietrele sufletului • cu care-mi desenez – după ultima depresiune și cel din urmă potop • ultima șansă • sau poate în sînta cheii și-n dreapta drumului interzis – moartea mea preferată •

atonalitatea

atonalitatea e sensul oricărei narațiuni muzicale • speranța – durerea – urgența panicii și toamnele memoriei • scara pe care o coborâm cu pași de rugă – spre avis – spre abis • și-eternitățile aproape efemere – ce spală apa cu barcă de chipuri • numărul fără ușă – și casa dărîmată ce plînge c-un zid • focul bizar care ne stinge în înălțimi de cenușă • piatra de umbră pe care-o împingi spre piscul de zîmbet • și jocul de-a hazardul cu telefonul mușcat de trotuar • insula parcă avortată unde am fost aruncat • un albastru din ciudat și nicicînd – precum un spital cu melancolii muribunde • și regina moartă prin care navighez lapidînd-o • ori trenul din fire de abur – așteptîndu-mă-n gară pe mine cel încă netors • cheia misterioasă a alcovului unde negreșit voi găsi – pe lîngă femeia răpusă de dragoste – coroana-mi de nemuriri de silabe • și pietrele respirate de sfînxul orfan • și verdele îngropîndu-mă încă și încă în treziri negrăite • copilul cu membrele pierdute într-un labirint de femei • eroul plăsmuit din bucățile de trădare semănat între medalii și execuții • și sevele prin care rădăcina-și înalță amintirea spre frunze • oftez în loc să urlu – acum cînd nu-mi mai rămîne decît să nasc lacrimile din ochii gravizi • lacrimile astea pline de puroi și de sînge – din care m-am smuls pentru a mă zămisli • cu toate acele bucăți de eu – și muribunde – și veșnicii de nestins • cu toate acele ciocane insuportabile pe zgomotul cărora cobor – ele ce nu pot fi decît un chin spart •

anonym

anonym și invizibil – sau poate același – sau poate altul ca fracție • și-acest nimic ce nu poate fi devastat – cu egal și cu singur – când mi se fărîmă sub pași de fereastră tăcerea • la sfîrșitul jocului, zarul – parc-o amînare prin foc • suspendată așteptare a transparenței prin apă • îmi întreb echilibrul cu oglinzile creierului • și fantasmez că o ceață de tremur îmi stă pe priviri – și-un abur subțire de insomnie pe somn • da, o avisare nostalgică a originii • și această tandrețe din mătase de lună – ce-mi sună cristalin pe obraji • xilofonul lacrimilor – el, coșmarul cel mai profund • abecedarul cu care-mi țin sângele-n mână ca pe un șarpe din ce în ce mai negru • inima înnoptată printre decolorate poteci • ori poate cenușiul silabelor asemeni unor grauri șoptind – asemeni unor grauri de aur zburînd prin nemaiauzite preziceri • aidoma întreruperii a tot ce a fost sau va fi • petale de spectre în jurul unui grăunte de soare • și floare evanescentă plutind peste închipuiri de tărîm • și verdele veninos unde dispar – întîlnirea feroce ce mă fecundează și mă abolește • netezimea care-mi fuge pe piele de parcă m-ar înghiți • și-acel niciodată ce se sparge într-o așteptare de stele • ca o plimbare cu-asfaltul mai leneș decît pașii cu care îl mîngîi • precum un copac umflat cu vînt – cuvînt de catarg • și-același cellalt – prea miraj și prea lună • prea zîmbet – iar pentru sân cu sărutul prea străin plăsmuit • da, prea altul pentru zăbavnica iarbă • pentru treceri prin visuri de fildeș – și pentru catifeaua pe care doar noaptea o mai poate eventual mîngîia • da, pentru catifeaua aceea ce-mi lasă pe amintire resturi de vid – pe disperare, un zest de neant •

la marginea trotuarului

aștept la marginea trotuarului întrerupt de abis – c-un pas zvîrlit în vid și cellalt încrustat 'n-absurd de piatră • tăcerea mi se fărîmă în venin de priviri – acolo unde avisul mă ispitește cu nebunia lui zîmbitoare • mă întorc încet întru mine pînă cînd îmi iau inima-n gură – pînă cînd buzele-mi sărută sinele stins iar sufletu-mi își găsește în mine infinit răgaz • poate-i un joc toată această nevoie de a descoperi neantul de cealaltă parte a nopții • de a sparge dorința în dinți pentru a-mi umple gura cu vid • stelele mă fixează ca niște împușcături ce și-au atins ținta • mă privesc cum doar gloanțe de-argint pot privi un vampir • oboseala adoarme – poate drumul ei ca un șarpe – la marginea cărților de joc • vîntul e o palmă – iar apa cu adâncimi de tristețe, un secret • totu-i întrerupt – căci nimic nu e întreg • pînă și dezgustul e spart – amestecînd voma cu mila – și cenușa stranie cu pulberi dintr-o disperare îndepărtată • lacrima e fantoma unui doremi de puroi – cu reveria aproape muzicală • iar șoaptele au fost cîndva un țipăt ciudat cu rîsul descompus • fiecare-i un cellalt alunecînd în necuprinsul unei deficiențe cu pierderea mereu redescoperită • un timp dezabuzat purtîndu-și paradisul cel mult ca pe-un soi de suvenir •

îngerul verde

îngerul verde încrustat în copaci – valul de întuneric al chipurilor • ce străin îmi sună toate aceste triumfuri ironice – depresiv străpunse de întrebări • toate aceste nopți putrezite de sclipirile atîtor zori ca zaruri posibile • transparențele coboară cu orbirea lor văzătoare învăluindu-ne – abolindu-ne • murind cu alte brațe ies din mine – cu alte brațe învăț în fine să îmbrățișez • trupul meu murind se transformă-n crepuscul – se transformă-n boreală auroră mîngîietoare • în străfundul căreia dispărînd – înotam • și barosul abisului – străina nicovală pe care-o visez ca pe-o vacuitate dureroasă • luna exsanguă unde mi s-a rătăcit printre blocuri de frig bisturiul • sau absurdul alb precum o uzină de spectre • partea celuilalt – care e iarna – care e traversarea • și partea copilului străin ce am ucis • gloanțele de argint cu care contempul avisuri de sfînx • și enigma omenirilor antecedente zămislite în vid – pentru vid • avisate înainte chiar de big-bang – de acea destrămare tăcută a neantului • cînd plîngeam rece în depărtări fără răni • cînd o voce îmi creștea precum un ochi în mijlocul chipului • și iarăși o bucurie himerică îmi pîngărește nesfirșirea procesiunii ce-am fost • cînd prinți – și papi – și-mpărați își năruiau orbirea-n coloane – iar templul fantasmelor purta coroana dementă a unui munte nebun • ori cucii-și coceau emigrarea în plescăit autumnal de aripi – ca destrămările calme și albe ale lunilor ce-odată au fost • și-n jurul privirii absente – niciodată – nimic • iar palmele privirilor tremură decolorate • și cerul se descrie precum tabla unei legi absolute • pe care cel dintîi scriitor nu a îndrăznit s-o promulge • poate, pur și simplu, pentru că era prea timid •

prea mult albastru

poate prea mult albastru în sus de labirint • cînd cealaltă – ca o poartă – își aprinde ecranul absurd • cu sâni cenușii – înșingerați de mușcătura cu repetiție • oglinda mi-l povestea pe vampir – fereastra plîngea biomituri cu îngerii • apa era o umbră cu visul întors – robinetul fusese uitat poate deschis / poate închis • și numai încercînd să bei puteai învăța în cele din urmă să uiți • femeia se trăsese ca o perdea peste toate întîmplările • și totul era-n ea refuz – pînă și cheia dintre picioare ce te lăsa să intri chiar cînd uitai să mai bați • focul prevestește o umiditate nudă – și-o netezime cu mercur în obraji • focul lasă să curgă o sfișiere de lacrimi pe roșul lui de mătase onirică • dincolo de scarabeul de frig ce descuie numărul verde • și rătăcitorul de care toate se depărtează-n fărîme • departe de care toate despletirile mor • rătăcitorul, cu disperarea-i strălucitoare – țesut din blesteme de-argint • sau poate descumpănirea-i veștejită – frunzele metalice cu grimasa lor autumnală • ciudatul sumbru solar bipolar unde adorm • fîntîna de umbre cu urmele limpezi sub cerul cu paloarea de platină • și dumnezeu cu îngîndurarea sărutată de clopot – cufundat în hazard • desigur, fata caritabilă ce-și testează silabele ca pe niște pumnale – în carapacea mea • ori lacrimile ca pe niște acizi – incendiul alb al iernii ce-mi devoră precum o amoebă toate dorințele • și *cine* – pe care nu îl pot locui • și *ce* – pe care nu-l pot suporta decît orb • și numai orb îl pot împlîndi • și singur – străinul al cărui dublu devin – sinucigîndu-mă cu cît mai multe silabe •

vis trist

e un vis trist să te plimbi printre toate aceste viitoare fantome • să acostezi cu așteptarea lîngă debarcaderul lor în ruină • lîngă destrămările pe care le-ai pierdut – dar care se-ncăpățînează să-ți iasă înainte • și pata aceea albă cu care am vrut să rup aerul – de parc-aș fi-ncercat să desprind un țurțur de gheață de pe un semn de întrebare • și bucata aceea de pămînt ce-mi povestea că-i o insulă • rîul curge ca un pachet de cărți de joc între fotoliu și patul care se-nalță pînă aproape de tavan • apa aceasta ce mă visa nu era oare decît fumul melancoliei mele aionice • pîcla prin care levitam parcă traversînd o oglindă • citesc o despărțire în aripa cu care mă scriu • incolorul enigmei îmi desprinde privirea de ochi – căci nu călătorim decît printre sfîncși orbi • straniu chip inversat acoperind monoschizofrenii boreale cu atoli oculari de păuni • și purpuriul tuturor pierderilor – ce mă cheamă, acid solitar, de la fereastra în x • fiecă pas rupe din mine o bucată de infern în centrul căruia repudiat mă sufoc • sinucigîndu-mă mi-aș găsi poate o a doua respirație ce-ar putea să mă scoată din asfixia asta ca un bloc de cărbune • din asfixia unde m-a aruncat destinul meu netrăit • un ospiciu spart în mijloc de monoschizofrenia de lună sau de schizoidul argint – ar fi fost și el o ieșire • căci ce suflu plin de zbor poartă-n el îngerul nebuniei • și de cîte fructe și flori nu ești tu cules în edenu-i divin • cînd tot acest cenușiu din jurul tău, inimă – se dizolvă • iar vidul îți urlă precum un ochi în miezul de dincolo de creier al capului • unde te-așteaptă doar blînd neantul cu regăsirea sfișiată de zîmbet •

o expediție prin verb

azi am plecat într-o expediție prin verb • o, tu avalanșă de buze – ce straniu înflorești depărtările • câtă oglindă torni prin ploile ferestrei în labirintul lui singur • un câmp de zăpadă mi-e sufletul – un lup alb doarme pe nea – topindu-se într-o seninătate insuportabilă • renăscut mereu mai ciudat – mereu mai nou din ninsori • îmi întind avisul deplăsmuit prin miraj – de parcă m-aș pierde din praștiile ochilor prin vidul elastic • altul și totuși același – eu și neeu • sclipet de-albastru rătăcit prin fire de iarbă • și totuși e o tristețe implacabilă de viitoare fantomă în această uitare a plutirii • intru-n insomnie de parcă m-aș dezbrăca de înot • spasm de rîs descuie-n animalul rătăcit cristalul agonic • m-am primit moștenire – enigmă pentru nimeni • jumătate d'œdip călare pe jumătate de sfînx • jumătate de față de vid – pe jumătate de-absurd • uitîndu-se una la alta – uitîndu-se una pe alta • îmbrăcat în haine de lună – și dezbrăcat în transparență de mister • glonț țesînd în fisurată depărtare plase de-argint • da, naufragiul cadavrelor cîntă – și oceanul visează o mîină eșuată pe plajă • fetele cu pletele numelor sparte – își întîlnes cioburile-n tărîm • iar eu mă stivuiesc în trepte tulburi – spre cerul de viu abject și de fum • spălîndu-mi mirarea prin femeia cu vinovăția amnezică • și-o stea mi-e prietenă – și-o mîngîiere mă cheamă adormind și murind • și mi-am aprins piciorul ca pe o lampă • iar creierul mi-a descuiat labirintu-n oglindă • și nimeni mi-a plîns pe obraji – și nimeni mi-a curs din ochi ca o lacrimă • în fine, zero a băut toate numerele • cînd iosif s-a visat pe sine – în loc de soare și lună • și de absurdul big-bang scuturat •

tăcerile mele de sâmbătă

tăcerile mele de sâmbătă și duminică – sînt sandalele mele de sticlă cu care merg pe oglindă • o pereche de sandale ca o pereche de ferestre magice – dăruite singurătății lui nimeni • copacii negri de noiembrie plutesc prin praguri de cenușiu – și ca toate siluetele înnegrite de solitudine se retrag parcă în vid • mai rămîn din ele doar umbrele lor tactile pe care le mîngîiem dispărînd • și-asfaltul pe care-l înfășurăm din mers • și poate niște alge decupate cu foarfeca din literele insulare ale mării • cadavrul unui labirint vomitat de marea pe plajă • da, amnezia obscură a șerpilor părăsită pe un țărm de argint cărunt și bătrîn • parcă te-ar înconjura somnul sordid al unor cobre regale – în cercul căroră destrămat de scris te aștepți • dig absurd – hipnotizat de dunele apei • mă scufund în căutare literă după literă – căci eu nu scriu ci las numai să-mi curgă sângele cuvintelor • ori poate sângele cuvintelor e tocmai sângele meu existențial • un fulger de alb intră cu fruntea-n pămînt – și-adoarme în naufragii de gânduri • iar grănicerul acela ciudat pierde cheia frontierelor rămase în eternitate deschise • am ajuns la capătul păsării – al păsării înfășurate într-o fișie de cer precum un demon de piatră la amiaza soarelui spart • cu aripile scurse de durere – sau cu stelele fixate ultimativ de vocale • de un adevăr fără noapte sau zi • simplu halou ca o bătaie de inimă cu zîmbetul zero •

albatrosul bătrîn

zăpada îmi interzice pașii – pătrund prin gheață de semne • da, încerc să gândesc – să plutesc – cu toate părțile corpului • barca lunară – lacunară • lacrimă pe-o rază cînd vîslesc prin palid doar cu tristețea – cînd vîslesc numai cu gândul • da, eu pierdutul pierrot de mînă cu lunianul – var de trist • îmi pipăi cu obstinație rătăcirea și pașii ei risipiți în albastru nu-i părăsesc • eu, care mă topesc în verde mergînd și mă încheg din nou prin bezne unde intransigența sparge absurdul în sens • eu, ce deschid palmele întru ciudată lumină – și cu linii de misterioasă întunecare mă povestesc • și pragurile de singur – niciodată cu atîta tăcere în clipă • și străinul zămislit în departe precum un homuncul pictat cu înfrîngere – cu luna plutind în exilatul acvariu al capului • căci poetul gîndește cu luna și contemplă noaptea cu creierul • și ou de diamant urcă sufletul lui abolit de eșec – zîmbetul lui precum o lamă îngustată de eclipsă • înfiorat de lacrimi coboară obrajii de pămînt și de gheață vîntul alb – obrajii înclinați de iarbă și moarte • și stinsă-l privește inima mea prin tăcerile negre • iar roșul strigă – fragilul argint sparge ceru-n corabie cu disperarea-i de crengi subțiate • atunci albatrosul bătrîn mătură plaja căruntă cu aripile-i îndurerate • atunci își măsoară cu infinitul – zborul paralizat • ...atunci ciocul lui misterios săpă în avis tot ce împovărarea-i sumbră – suferința-i sorbită de-adânc – nu mai putea înălța • atunci pasărea se frînse în om – iar omul – da, neantul – el, albatrosul bătrîn • în fine, zîmbi •

abur și fum

abur – și fum – și alb de fantome adormite pe granițe • poeții ies funerari din salcâmi – iar străinul de var povestește părăsiții mesteceni • degetele ridică ninsoare – și capul înoată undeva prin sfârșitul mirajului • și monoschizofrenul se dedublează – și se sparge de sine izbindu-se ca un castel schizoid • iar niciodată acumula înfrîngerile – da, căci singurătatea mă părăsea • ea, femeia absolută a începuturilor • oh! labirintul nu-mi mai lasă decît autoportretul de frunze • și nervii ascuțiți ca niște ace strigîndu-și durerile dure • și toate aceste căderi cu metalul amortit în paginile moarte • piatra aceea rotindu-se absurdă între limitele sparte – sau el, chipu-mi fărîmat de lacrimi – abolit de plîns • chipul meu precum o barcă plutind înspre niciodată • de sub stoluri de-oglinzi – asemeni unui frate ciudat îmi iese 'nainte neantul • și totul pierdut mi-l restituie într-o floare cu parfum de-imposibil • ... ori poate piscul pe care-mi sprijin pașii spre sus • scara cu treptele aruncate dincolo de fontanelă – parașuta aceea absurdă ce urcă spre-un vid nemaieexplorat – de dincolo de capătul lumii • privit de acolo – erosul stelelor se stinge de spaimă • iar puțurile inconștientului stau cu perplexitatea plină de bitum • oh! aici îl vei întîlni cu siguranță pe nimeni interlocutor • și silabele-ți vor urca precum un plîns inversat spre ochii apatici ai demiurgului • ...vai! atunci pînda lunecă lîngă noapte cu gîtul frînt ca o ramură • iar eterna – terna reîntoarcere – mă bîntuie cu foame de piatră •

oceanul plîngînd

oceanul își plînge cu valuri abisurile – obrazii navighează printre lacrimi pustii • fără sfîrșit e veghea neantului • fără sfîrșit – receptivitatea hazardului ce inundă timpul cu labirinturi de vieți • ciudat e galbenul care-mi crește din palmă • ciudat mi-e nimeni unde fereastră mă-nsingur • litere plăsmuite pentru care privire • durere băută cu ce sete de inimi • unde-i drumul ce m-ar conduce – unde ușa pe car' s-o deschid • tăcerea se-așează pe ore de piatră • tăcerea se înveșmîntează cu alb înlemnit • ochii cad în zăpadă – privirile se scufundă-n frisoane de apă • mă legăn între sfinx și copil fără să-mi descopăr prin simpla enigmă răspunsul • e în rătăcirile visului o resemnare smerită ce poartă-n ea toată disperarea poluantă în numele căreia trăim • da, încerc să-nțeleg și aștept mereu o dedublare salvatoare • un alt eu însumi ce să mă-nvețe să deschid uși • știu totuși că nu ne-nchegăm în aer decît prin lapsusul nașterii • bucăți de-amnezie lunecate poate cu somnul din suflet sînt singurele întîmplări ce ne mai pot oculta • nestrăbătută iarnă a sinuciderii • și din nou privirile ca niște sfori ce mi se-nnoadă de glezne • indexul mă arde – și gheața-mi topește urletul pe care-ncerc să-l arăt • și cuțitul se preschimbă în zîmbet • și peștera mea atrage toate roadele ce îmi repugnă • și vidul mă călăuzește precum un mort recunoscător • căci lumea aceasta nu e decît depozitul unde s-a fost îngrămădit tot ce mi se datorează – toate obiectele furate și viețile pe care nu le-am trăit • sau acel zero-oglinďă unde mi-au fost însumate nefericirile • și-acel cîine non-negociabil al cărui dezastru fidel m-a însoțit întotdeauna • și agonia – spectacol în permanență televizat – ori nebunia tangentă noaptea cu trenurile •

astrul alabastru

astrul alabastru din salcie – și scobitoarea albastră cu care lună-
nșepată mănînc • și frumusețea ei ca un spasm ce se îndoiaie în
mine, neînțeles • și cheia prin care mă uit ca printr-o lunetă – mă
uit pe mine însumi pînă cînd toate cele uitate mi-ajung extrem de
aproape • atunci noaptea moare iar stelele-mi picură-n palme
crispate de-un plîns absurd • și el mă aproba – dar el nu era poate
decît frustrarea de lîngă fantomă • el și singurătatea lui nimeni • sau
el precum un cadavru ce se plimbă printr-o carieră inutilă • vîndut
de ispita de a se fi, învăscut în nume, născut • vai, muza suflă spre
mine prin sarbacana durerii – lacrimi de inimă • și cu lacrimile
acelea trase din călimara inimii – scriu • atîtea vieți chircite în
labirintul de panică • sau frunzele sărate de seară – foșninde silabe
de nervi • ori visurile precum niște curcubeie nocturne – cînd luna
își descompune paloarea în norul meu neuronal • tu, poate, nu ești
decît mamiferul vrăjit din care beau • corabia mea de descîntare
albastră – cu cîrmă de miraj și pînze de-avis • din corabia aceasta
beau fantasme de piatră ca dintr-o cupă cu care prin ochiul orb
navighez • plutesc spre privirile mele căzute dincolo de orizont – și
gîndu-mi respiră statui – suferințe sculptate • straniile
monstruoziități înmărmurite-ale ospiciilor • suflul unei dumnezeiri
rătăcite-n deșert – între tăcere și stingere • deodată cuvintele acelea
închise-n obscurul din cameră – izbucnesc sălbatic și inutil • farul
feroce al urii călăuzind spre naufragiu sinucideri fragile – solitudini
aspirînd invincibil să eșueze • deprimări adânci cu lividul tot
descărcat • și greața cu care pe asfaltul pudrat vomit întunecate
păduri • da, singurătatea acidă ce mă presară sare pe seară de-
oglinzi • și floarea urlătoare din care țîșnește șobolanul absurdului
– cu coroana-i de aur pierdută-n crepuscul de chihlimbar • și golul
de aer prin care-a dispărut avionul – el, sicriul ultimului om mort •

buzunarul de noapte

mi-am uitat buzunarul de noapte în zaru' unui vis • iar inima mi s-a umflat lacrimă în cosmosu' ăsta infernal • mor în veghea neantului unde mă trezesc • un fruct intangibil plutește – straniu mesaj – deasupra iluziilor • sau descopăr undeva între fereastră și-oglină – o cheie cu care să descui somnul pentru a elibera poate vreo oroare uitată • poate chiar moartea pe care credeam c-o pierdusem – odată cu tronul la care-am renunțat • de nu cumva vreun har din vremurile nobile – ce covârșeau prin daruri absurditatea destinului • pe-atunci fiecă obiect ascundea un zeu straniu cu înfățișarea ascetică a cărților dulci • iar camera căruntă unde bătrînețea mea mă lăsase – mă-nvăluise-n coconul de mătase al unui întuneric blînd • mă descopeream astfel prizonierul unor granițe sparte – păzit de privirile unor gardieni morți • țineam în mîna un pistol de frig cu gloanțe de gheață – sau poate-un volan ce-acoperea ecranul cu povestea eșecurilor mele • cînd încercam s-o desenez – pe ea, povestea misterioasă cu atîtea începuturi și nici un sfîrșit • nu-l terminam niciodată pe A • de altfel, divorțasem de toate femeile încă înainte de-a mă naște – ori, cel mai tîrziu, cînd în pragul nașterii mă spînzurasem cu-albastru • desigur, știam că n-o să fiu niciodată un vișin – sau poate-un mormînt cu zâmbetul consacrat • doar, eventual, o fantomă de var cu bidineaua lividă • de nu vreun mesaj fără sens – precum palma ciuruită a textului din care nu se mai poate citi decît sângele •

jucărie sau lacrimă

dați-mi o jucărie care să nu poarte-n piept un țipăt înăbușit sau o lacrimă • surîde crud lumina rece a umbrei • îmi înflorește în mâini o oglindă – cu atâtea petale misterioase mă văd • da, mă văd în nervul din cameră altfel decît am murit – altfel decît mănînc aplecat peste vid – altfel decît respir cu chipul fără de mască • altfel decît obosesc de absurd sau decît înnebunesc orologiile • acum, că toate strigătele se apropie de stingere – alba îmi ghicește în degete • “tu ai murit demult” șoptește ea – “și totuși ai să trăiești mai mult decît ceilalți” • “unghiile tale sînt acoperite de lună” – mai adaugă ea • “ești un lunian uitat pe pămînt – însomnit în această străină țărîină” • “chiar și eu nu pot să te discern decît pliindu-te în pătrățele argintii” • “părul tău strălucește orbitor de o căruntețe de stele” • “din el se lungesc ciudate raze precum niște mâini de apucat neantul” • o melancolie cu carne albastră mă ucide c-un zâmbet • cu ce drumuri mă anulez – cu ce clipe-mi întind nisipul aripilor în deșert • cu ce schelet de silabe trec prin oglindă • îmi iau fața în palme pînă nu-mi mai rămîn decît cupă și cruzime evanescentă de floare • numai parfumul magnetic al unui sfînt ce mi-a meditat neființa • acum că nu mai visez umbrele podurilor pe care-am pășit, eu nimeni, de mîină cu niciodată • sau cînd culeg din pomul irespirabil al silabelor – neant numai de necuvinte •

visul îndoit

visul e îndoit în silabe de oglindă • înstrăinat arde palidul – consumat de febra lui selenară • orele cad monotone în ceas ca monedele 'ntr-o pușculiță • clipa aceasta – sau cealaltă e învăluită-ntr-un albastru pe care nu am timp să-l gîndesc • precum un electron pe care-l cheamă œdip – zăbovesc între cele două măști cari mă întreabă • oare din ce pulberi de stele m-a plăsmuit ca pe-o statuie destinul • orb este pasul cu care intru în tine – de parcă într-o apă de somn cu scufundarea mereu mai grea • da, oarbă e ziua în care încercuit de noapte visez • sticlos este timpul privirii cu peștii lui morți • incandescentă fereastră mă plimbă printre umbrele albe – și silabele mi se sufocă fierțe în gură • încrustate-s semințele de mac în narcotic argint • copacii pleacă din mine lăsîndu-mă-n urmă lividă fantomă – în noaptea încărunțită de zăpadă de lună • plîng pe toți obrajii imaginilor ce m-au visat • vestea mă vestește – chemarea mă cheamă – melancolia mă lunecă adânc • tăcerea aterizează-n oglindă pînă cînd din monoschizofrenia mea dedublată curge venin – iar pămîntul se preschimbă într-o luxuriantă grădină zoologică de flori carnivore • lemn ciudat e depărtarea între strună și apă – înstrăinate, stelele poartă doliul fratelui mort • și vegheat de scrumieră – scriu ceva ce în mine pierind se repetă • scriu o piatră de transparentă cu puritatea incertă și rece • scriu vindecarea unui evantai calcinat • și aerul bizar prin care abia discern – destrămată de frisoane, pădurea • și vîslele ce m-au condus pînă în ochiul livezii • și visul de silabe cu care-am aterizat cu dublul meu mort în oglindă •

fără țintă

înaintezi fără țintă pînă-ți uiți întâmplarea • îl uiți și pe cellalt din barcă – parcă un dublu absurd cu vîslet de orb • malul se apropie asemeni c-o pleoapă – dar a cărui ochi • și e ciudat – și e umbră – și pe apă e o răsuflare de verde • un basm de apă legănat de silabe • infernală de echivoc e morală divină • îngălbenește în toamna ființei lumea asta a morților • luna asta unde scheletele-și dansează amnezia la balurile măștii • labirinturi visătoare cu aștepta chipuri-ferestre și aripi-oglinzi • îți alunecă tîmplele într-un fluviu de somn – ești orfeu, și ești nimeni • o transparență bizară te respiră de parc-ai fi aer – și privirea-ți se scufundă în vine precum un scafandru • întâlnirea gîndurilor mi se sparge în stoluri – iar anxietatea e strîmtoarea dintre continentele unor alienări insuportabile ce vor parcă să se devore • și tu – și tu – aberantă balama originală a niciunei lumi • da, tu – feroce te seceri •

pălăria plină cu ochi

poate mă oglindesc într-o pălărie plină cu ochi – plutind pe oglindă • poate nu sînt decît un narcis – labirint deslușindu-și c-un pieptene drumul • drumul pe care mi-l fabric scuturînd din liniile palmei – impalpabilă, o pulbere • desigur, de-acum am depășit vîrsta copilăroasă a angoasei • timpul cînd visam numai balauri și bizare schelete parcă cerșind c-un cuțit rugător în mîină • poate viața mea • ori hainele uitate pe scaun ce-mi vărsau în beznă povești cu fantome • o barcă-mi trecea prin fereastră dînd înceată din aripi – ce dulce era nebunia asta de zîmbet • mai dulce – mult mai dulce ca un borcan cu dulceață •

și iarăși mă pierd

și iarăși mă pierd în avis ca o limuzină albă cu volan de zăpadă • note de întuneric cu straniu de negru • încetinite – înstrăinate – secundele mă privesc cu transparență – larve mirate ale infinitului • și eram unu – și eram doi – și eram o pânză de întuneric cu sexul incert • și eram un heliicopter în pragul zarurilor – iar fiecă punct al hazardului alb era hubloul unui caleidoscop abisal • atunci un dubiu necunoscut mă purtă înspre tărîmuri nebune pe care le mîngîiam cu buzele absurde ale navei • spărgeam limita-n cioburi de cupe pe care le-nnegream – eu, sângele timpului • astfel am murit prigonit de insomnia-mi în paragină • mîna-mi nu mai era decît chitara destinului cu care mă jucam • un fel de semn minus al tuturor mîngîierilor posibile ce mă preschimba într-un număr infinit negativ • tăcerea – privire solitară și insulă – mi-o semăn cu pietre spălate în nici • acum – că toată disperarea mi-a fost saturată de gume – iar viața mi-a devenit un avion deturnat • în cutia pandorei nu mi-a mai rămas decît un zîmbet cu-amarul vag – scufundîndu-se-n străfundu-i evanescent • în mod ciudat, nu puteam vedea decît ființe de piatră • privirile mele erau razele magiei de piatră la care mă vedeam condamnat • îmi cîntam jertfa pașilor – și te căutam pe tine, suferință oarbă, cu hlamidă luxuriantă de labirint și de mefitică mlaștină • da, pe tine, febra mea de cristal •

frisoanele ierbii

frisoanele ierbii în carnea somnoroasă a apei – de parcă narcis ar încerca să se nască, străin, din oglindă • astfel degetele se înmoaie în timp – astfel, clipă de clipă, liniile mâinii sen-tîmplă • aripa se transformă în numere ce se arată unul pe altul • purtate de catifelele mîngîierii oglinzile lichide ale sîngelui curg într-un mereu înnoit labirint • de cîte ori m-a visat sfinxul copilăriei vărsîndu-mi enigme prin ferestrele sufletului • iar norna adormită la rădăcini de fîntînă – de cîte ori mi-a tăiat corzile versicolore ale silabei • purtînd moartea prin tot mai stranii cuvinte • o scară de spumă-n abis – o coloană de trepte pînă-n străfunduri • în înserarea de litere și de umbre – ciudate cheaguri de sens adorm între mine și pagină • cenușii din aer mă privește cu mai mult adevăr • da, luna spermatică bate la poarta de fildeș a visului • iar cheile taie în întuneric surîsuri de porți • floarea e sceptru și-avisal drum fără pulbere • duc cu mine celula cu gratii ca pe-o inevitabilă cochilie de melc – de unde-mi vărs nesfîrșit argintul moale • copilul-enigmă se-apropie de mine tot mai albastru – și cu fiecă evanescență de noapte, tot mai albastru-i nodul lui de întuneric • uitarea mă lasă în urmă mai alb – și mai ectoplasmic de lună • doar sprâncenele, doar sprâncenele mai supraviețuiesc din chipul meu stins – unde stele se pierd •

dac-aș avea un trandafir

dac-aș avea un trandafir – poate i-aș plînge pierderea – petală cu petală • de m-ar iubi o fată – poate i-aș plînge pierderea – sîn cu sîn – și picur de sărut cu picur de sărut • dacă visul mi-ar da o noapte – dacă avisul mi-ar da un abis – poate m-aș plînge pe mine – pierdut pe veci • așa, n-am nimic – și degetele mele nu mă despart de nimic • ele se numără absurde – pînă cînd numerele adorm pe perne • precum niște copii cu coroane de aur • așa, mă mir că mîinile mele nu-s aripi – din livada nesfîrșită a zborului • unde toate fructele sînt furate – de străine măiestre – și alte aurore boreale • semnele minus mă metamorfozează – preschimbîndu-mă-n imagini cari se scufundă-n cuptoare de-oglinzi • atunci fantastice pandemii își depun culorile letale pe noi – ca pe niște fantastice flori • părăsite de cehov între silabele unor livezi demult dispărute • aflăm subit că nu sîntem decît niște morți în tranziție – ce vor acosta mîine în largul altui absurd oceanic • sau poate la evanescența unui ostrov care poartă – toate miresele înecate ale lumii • coborînd – odată mort – descopăr acolo – un acolo de alcool despre care nu știu nimic • copacul tuturor bețiilor la care durerea m-ar fi destinat de m-aș fi căsătorit – nu cu o ea – ci cu propria mea singurătate fără de sticlă •

poartă-te în brațe

poartă-te în brațe insulă – înalță-te străine de solitudine • buzele lacrimii mă cheamă cu glas de ceruri desfăcute • oricine – orice... • poate-un acordeon – poate o balalaică • poate-o melancolie străbătută mut de întrebări • cu cerneală de lună scrisă e luna de lupi albi – și necuvântul ce deocamdată te bîntuie ca un încă de nenăscut • ori acolo – unde alcoolul depune gelatinele misterioase ale somnului • codrul de rășină și flacăra ce dansează-n evanescente de zîmbet • parcă un cadavru amortit pe mese de frig • parcă o aberație ectoplasmică adîncindu-și gura cu greu de albastru • și steaua scufundîndu-se mărită în urcarea ei avisală – de parcă ochiul mi-ar înceta a clipi • eu, mai straniu ca de obicei – mult mai mort ca de obicei • și boabele acelea letale cu miros de scînteie • și insul cu cristalul negru – ce plouă-n abis de uitare • sau vocea extorcată din palid – ce-mi aruncă după gît ca pe niște lassouri, ecurile – luna aceea din noaptea de șantaj • nici sau poate nimeni de oglindită silabă – nimeni sau poate nici în veci inomabil • zar pierdut între cazinou și cădere – ori împușcătură cu absurdul zburînd • și dacă hibernînd am dispărea în portocala mecanică – zidurile caselor topindu-se-n geamuri de iarnă • precum melusinele în albe grădini • sau de-am smulge din cruste de aer limuzinele cu ochi albaștri și sîni nichelați • în noaptea silabelor asediată de fărîmate ferestre • în noaptea șoaptelor purtate de rochii prin labirint • în noaptea în care noaptea s-a stins •

nici o culoare

nici o culoare în transparența amurgului • poate nici o umbră între subțire și aer • poate un vis între oglindă și apă – între oglindă și lacul acela pe fundul căruia doarme un labirint • și poate o tăcere între magnet și întuneric • o aripă de sărut cu nisipul zburînd prin catifea și prin șoaptă • sau scaunul acesta care fumează în somn • zidul ce-și croiește atît de greu limita unui drum prin masa compactă a trecătorilor • străinul dintre două felinare absurde – ciocnindu-și sticla de întîmplare și aer • scoica unde pătrunde timid interogația incestuoasă a celui fără de nume • neantul – singurul tău prieten – cu care sfârșitul va putea în fine începe • voi ține atunci în mîna bizarul toiag al unui izvor care încă-mi zîmbește • și-un suflet înfofolit în cojocul roșu al inimii • ori miraculosul “de ce” ce-mi ține locul pe tronul de abanos al justiției cu ochii în sfîrșit dezlegați • sau iarăși, acel bătrîn avisal de cărunt pe care-l ducem în spate – ori de cîte ori melancolia ne înfîge pumnalul albastru în creier • lăsîndu-ne să murim întinși pe un pat nocturn de cuvinte • sau cînd ne învîrtim între pereții verzi ai camerei – înecîndu-ne în cercuri rotitoare, roitoare, de stele • atunci inomabilul o e mut precum obscuritatea de piatră dintre două silabe • și nimeni la fereastră nu e mai mult decît o întrerupere a cuvintelor cu blana lor de sudoare • a oglinzilor unde galaxiile ne găsesc după ce-am murit – unde somnul fără imagini al cuvintelor ne-a înghițit •

pîna departe

m-am aruncat pîna departe – ca un înger, un țipăt ciudat • am navigat pîna departe ca un plic purtat de o scîndură – un plic cu albul umflat de cuvinte • grăitoare raze mă îmbrățișează – cu grăitoare aripi respir cînd ies în nopțile însorite de lună din scorbura înțelegerii • frustrarea – durerea – ne biciuie cu luciditate visele absurde • bufonul poartă semnul lui cain – nebunul roșu e înzăpezit de lepra lui albă • senilul e parcă o mumie sculptată în demență letală • silabele se înnegresc de moarte în praguri • mîna mi s-a rătăcit printre fructele imaginare ale timpului – și înfășurată în vis le culege • șarpele mlaștinilor mă învață – limita să mi-o netezesc pe nesimțite în drum • și noaptea să mi-o pierd în codru de friguri • nimeni înțelege cu primăvara adolescențele lui regăsite • cu iarna ia periodic lecții de nemurire • la ora de felațiune a tenebrei ia cîteva lecții de ortografie a luminii • căci noaptea chiar și lumina trebuie să fie scrisă pe pagini răbdătoare de styx • pun între paranteze toate evanescențele în care aș vrea să intru • măsurînd cu tot ce nu voi putea niciodată pricepe limpezimea labirintului unde deja m-am rătăcit • nebunia zîmbește precum un pește monstruos eșuat pe argintul nisipului • la ruleta solitară a misterului nimeni cîștigă în fine sclipetul ratat de neant •

faun de fum

faun de fum • vocile cerului îmi confirmă mereu solitudinea și mă-nvăluie-n noapte • precum o revelație violetă coboară spre tenebre amurgul – iluminând din două părți obscurul înverzit ce-l înfruntă • cupa din care beau e mereu plină de valuri de negru – de-argint de tenebră • și buzele țărurilor arse de briză • viața mea e o suită de *spin-offs* – un fel de *enigma variations* unde tema, deocamdată, e semnul de întrebare • lună, zeiță a insomniilor • lacrimi străine pe-obrajii obscuri ai sufletului – călătoare invizibile ale căilor obidei • raze misterioase precum niște șoapte profetice ale sfârșitului atât de plin de început • vorbește soarele-n oglinzi de mare – pierdutele mistere • umbre doar lunecând pe întâlmit profund • când deodată albul cade brutal spărgînd negru de ramuri • și iarna se desprinde de cer precum o altă noapte • și umbrele albatrosului ucis mi se răsfoiesc obscure în suflet • și bagheta de melancolie albastră – adâncul parcă stors pe care-l țin în mîină • sau trecătorul ce plouă peste noi rătăcindu-ne – înecîndu-ne întîmplarea sub orele pierdute • da, atunci ești acolo – căutîndu-ți literele în strania grosime a mesei • încerci să le-aduni în silabe al căror sens îți alunecă • scrii, fărîmat de neliniște, drumul subțire și straniu – el duce la dublul ce nu-i, poate, decît sinele tău care-ți scapă • singurătatea ta coagulată în evadarea căreia ești prizoier • sau clipele de oglindă ale acelei zări unde zâmbetul tău s-a topit •

barca ciudată

celălalt s-a urcat într-o barcă ciudată cu pânzele negre și vîslele verzi • sau poate într-o stradă cu vîsle albastre și pânze de nostalgie • și plutind departe de el – și uitîndu-l într-o privire ce parcă mi se depărta de ochi – aveam senzația stranie că mă trezesc într-un somn mai profund • și că însumi urcat într-un zâmbet cu pânze – mă depărtam foarte-ncet • purtat de-un lunecuș fabulos de oglindă • dar totul nu era desigur decît o foarte înșelătoare iluzie – căci iată, în realitate mergeam prin amintire, ningînd cu fantasticele mele vise absolut albe • și astfel deveneam o frază uitată într-o carte • o fereastră cu povești – plină de cele mai incredibile pagini • sau culoarele rătăcite ale labirintului din deșertul roșu al inimii • un copac din transparențele timpului – trădat, poate, de șoaptele mîngîietoare ale cojii • ori pânzele acelea ale străzilor navigabile cari nu se umflă decît cu vînt de cuvinte • sau, încă, două femei absurde – o rusoaică și-o ucraineancă ce se sărută una pe alta pînă dispar într-o singură lacrimă • da, omul din subterană cu inima cariată de-un labirint în care încap toate contradicțiile • și-o palmă de pămînt ca un plămîn bizar – unde misilele respiră aidoma unor îngerii exterminatori prin buzele rănilor • măiastra ciugulește clipe pe graniță – și ciugulit, timpul devine din ce în ce mai scurt • pandemii de lumină planează peste noi – peste voi – peste toți cei ce-și vor uita diferența • peste coroana de slavă a lumii în flăcări • peste toate acele ninsori inomabile • acolo unde la urmă nu mai rămîne decît cetatea înveșmîntată-n lepra ei albă – da, singură cu copacul de lepră precum mîna de nea a unui ultim profet •

speranță, stranie fantomă

speranță, tu, stranie fantomă pe care soarele nu o alungă • tu, ce prelungești noaptea în ziuă – e oare lumina ta pe care-o contemplăm mirați – o *forță de alienare* • sau poate doar acvariul acela decupat de oglinzi ce rătăcește în noi • tangentele purpurii torturînd fauna misterioasă a miturilor • poate murind • straniul cântec – țipăt sau reificat miracol fulgerat de paloare • eros născut din dublul supliciu al spumii – vinul afund al oceanului cînd se amestecă-n sămînța fierbinte înroșită de sânge • incandescentă beție zămislită de urletul zeului • și valurile sculptate-n oroare de împietrire subită • și vînatul alogen gonindu-și melancolia prin străine ninsori • de parc-ar fugi dintre noi, nedemnii, cu aripi de flăcări – închipuirile enigmei • sau sfîncșii catoptrici înghețați în ciob de dispreț • noroiul erotic al femeii sperjure ce doar de scîrbă mi-e demn • da, răcoarea mîngîietoare a incolorului unde lent dispărem digerați de neant • cînd nimic nu mai am – nici mai fac – nici mai sînt • nimic nu mai iert – nici cuprind – în prea elastica mea simțire • sau mai nasc între destin și-ntru dublu de dubiu • ciudatul avis negru cu timpu-ntors • ciudatul ieri încolăcindu-mă cu labirintul lui negru • pierdut precum drogul fugărit de fantasme prin stepele oglinzii • și sensul pe care-l beau cu buzele-mi de cenușă • și-albastrul desfigurat pe care-l port ca pe un rol – pe teatrul meu nășalie • eu – ori mereu altul • altul, ori mereu acest eu •

peștele din lună

peștele care înoată în lună mă contrazice cu tăceri și paloare • s-ar zice un cal vîslind leneș cu vîslele-i verzi • poate o undiță cu cîrligul cinic și rece • poate un zar cu 21 de ochi • și iarăși, o sirenă cu pânze – deși ciudatu-i motor se alimentează din straturi de palid • sodomizat și tulbure amurg îmi înfruntă insomniace silabele • rătăcitor prin labirintul cărunt e prințul absurd al eclipselor • și eu – decît singur mai nimeni – mai trunchi decît luna agățată de vid fără mîini • mai mîne decît soarele mereu nenăscut • da, mai nimeni decît oglinda împietrită – și rece ca o fereastră a neantului • desenat de privire prin ea mă privesc • un tu zămislesc din disperată speranță • și plînsu-mi își hohotește gros lacrimile în stropi de puroi • oh! îmi storc de orbire ochii ca pe niște furuncule • ciudată e arena toreadorului înecat în negru de taur • straniu se varsă vasul acesta din care curg naufragii • drumurile sparte unde nimic în afară de mînă nu-i mai rămîne mîngîierii nocturne între piele și apă • și lecția de dictare cînd amnezia își plimbă hlamida de găuri prin stele • și trupul meu golit precum un zbor fără aripi • sau volanul cu care în cerc încerc să mă întorc prin zăpada avisului • acolo unde alcoolul nu mai dorește decît o binemeritată odihnă • da, acolo unde litera A desenează la tablă – printre ruinele scaunelor – nenumăratele ei catastrofe • iar noi așteptăm împietriți ceva ce nu poate începe • așteptăm așteptarea privirii – ori poate așteptarea orbirii cu care vom putea, în fine, să ne privim •

străina stranie

cît de stranie-i străina – singurătatea prin care te dedublezi • prin despărțire, tu insului îi adîncești insular alienarea • și timp picură eternitatea rănită • sub trunchiurile orelor obscure – sub frunziș de secunde – aștept • și igrasia bizarului din cupa cu vinu-n declin • privirea de amar a absintului mă umple cu piatră de verde • și sloi înstrăinat mă contemplan cu privirea în cioburi • și-mi profetizez angoasa pierdută-n bordelul uitărilor • necromant noctambul cu creieru-n doliu – albăstrind depresiunea în lacrimi de înger • ... da, adăpîndu-te cu lacrimile de melancolie ale mesagerului • să invoci un blestem ca pe un monstru ciudat – cu chip orbitor și gîtul de-absolut negru • plutirea-mi preschimbă argintul din salcie parcă-ntr-un fir – sau poate-ntr-o cheie care-mi descuie sfînxul-enigmă • și-un arbore de-albastru-mi străbate cu noapte întrebarea fixă a extazului • ce mîină însă mă apucă de lacrimă – numărîndu-mi ninsorile • ce număr mi-a putut fișni din oglindă – lăsînd-o în urmă fereastră • da, nostalgia absurdă a cordonului ombilical – ștreangul niciunei nașteri • nostalgia silabelor ce risipesc cuvintele-n pulbere • a silabelor etern alogene a căror apropiere ne-ucide • și ochiul parcă sculptat în orgasm – și magia cu turbarea în floare • ori crenguța pe care stropi am murit negați de oglinda lui zero • păsări pure de frig inversat • cuib de infern zîmbitor și talaz de talaj extraterestru din lună • avis ori uvis de trei transparent • cînd tăcerea e doar o păpușă – a mea sau a suferinței albastre •

nervi de nichel

nervi de nichel se uită la mine ca niște șerpi zidiți în pereți de oglindă • sînt – îmi spune ea – un instrment cu sunet de dincolo • barca îmi intră plutind pe fereastră – depărtare sau pasăre • și drumu-l culeg – îl strîng în pași de parcă în mîini • și pielea chiar îmi este străină cînd mă mîngîie noaptea • înot prin rece și frig ca printr-o lamă ce mă povestește fantomă fără de sânge • și stau încă prins lîngă ciudata făptură a lui însumi • și las între mine și ea o apă de durere sălbatică • în curînd, din argint și din lună – da, din argint, metalul cel mai nocturn – mă nasc labirint • zeul mă poartă atunci laolaltă cu toate luminile ascunse și invizibile • iar eu profetizez angoasa ce va veni precum o floare cu petale de aripi • și nici un prieten – nu, nici un cuvînt • nici o femeie care să-ncepă o silabă • doar rădăcina albastră a fîntîinii din care m-adăp cu tot ce-a fost lanceput urlet nesățios și-animal • da, buzele mi s-au oprit – mînjite de toate numele – povestind basmele de la moartea dintru sfîrșit spre suferința din început • basmele acelea străine – atît de ciudat închise în tăceri inversate • din ele toate – din toate normele nornelor de nepovestit – cea mai extremă e o regină care și-a abjurat pe vecie feminitatea • epiderma ei uvisală de miraj și iluzie – laptele fantasmelor imaginate de sîni • oglinzile unde patinele adulmecă ghiața adîncită-n poteci • noaptea de cearcăne la pervazul căror m-așteaptă pletele ochilor întunecați • și turnurile de înălțimi ascuțite – ce mă duc la tine ostrov înjunghiat – scufundat în absurd și demult •

fîntîna ca un pom scobit

fîntîna ca un pom scobit unde fructe mereu prea crude devoră
norna cu colți de silabe • măslinie e piatra amintirilor –
lustruită în chipuri de timp – săpată în chiupuri pline de
secunde stătute din care bei visuri ce-au fost • și fluviul
miturilor precum un gând sălbatic – mereu Unu-n izvor și
vărsare • Atlas misterios cu creier de stele – lumile poartă-n
sine poetul – și neantul ce le avisează • cît de ciudată moliciune
e umilița – smerenia-n care te scufunzi căutînd o rădăcină
neașteptată – cîntînd-o în tăcerea-i indefinită • acolo te speli de
frigul fierbinte al veleităților tale sterile și din pomul cîntător
al graalurilor coapte – le culegi și muști din coaja lor
nemuritoare de aur – pînă le bei miezul de mistic neant • și
silabele soarelui le pierzi în labirint de pădure – tu, poetul
precum o cupă nebună • din lacrimi de evanescentă piatră
clădești melancoliei un turn abolit • pasăre liniștită veghezi
peste norii de somn • cu frisoane purpurii se împodobește
angoasa amurgului – și cu praguri de noapte • umblu parcă beat
în urma albastrului – risipind în timp ezitanta mea procesiune •
iar orga așteaptă solemnă pe deal • aștept un fir pentru a
întrevede un sfîrșit • aștept un abis pentru noaptea mea clară •
întru deodată-n argint – întîlnesc nebuna cu buchetul de flori •
devastată de desfrîu și de zîmbet precum un pămînt ultim cu
țipătul orb •

fiara de piatră

foşnesc copacii sub barca unde mă uit – şi frunzele şoptesc poveşti de apă • când mă izbesc de blocul de lumină cu timpul rupt – cu ceaţa stranie ce-l înconjoară • şi mov de parcă orb deoprire – ochii mi-aş fi lăsat să se scufunde-n imposibil • sau întrebarea – norul multiplicat din care plec • şi clown al navigaţiei mă explorez între absurd şi-oglină • nimeni de frig albastru – plutind peste pământul înverzit de miriadele de gene • da, pantele negre de iarbă cu razele ascunse în paşii întunericului • cu sufletul spart între ziduri – sau poate precum o cortină sfişiată casa lunară a monoschizofrenului • prevestindu-şi nocturnă ca o amintire ruina • da, ea, fereastra ciudată pe unde luna împarte labirintice tăişuri de palid • or scindatul cu sufletul împărţit între abis şi lumină • cu coarda intensă a nopţii pe care bezna doar abia o învăluie • tensiunea cu trepte în care murind ne unim – şerpi prin tenebra unduioasă a colinei • sau buzele fardate ale femeii ce fuge de mine din mine – precum un dublu blestemat şi malefic • orizonturile tulburi ale yahturilor – cu-argintul expedit prin enigmatice hărţi – în neînţelese scrisori • ştirile precum nişte furnici alunecând din furnicarul alb al jurnalelor • şi celălalt, taciturnul cu icoanele mute • cu-acel unic cuvânt aidoma cu o gaură neagră • mai străin şi mai necromant decât somnul – veghind ca o fiară de piatră • avisul – abisul acesta neliniştit •

amurg de august

mă părăsesc în amurgul de august – de parcă m-aș dezbrăca de un drum obosit • piatra rotund de albă stă uimită-n oglindă • parfumul teilor latră cu labirintul lor îmbătător • și străzile navighează prin noapte – vegheate de nostalgia zîmbetului pe care merg • da, clipa trezirilor își amintește că țelul mirărilor e să dispară • țelul rănii în pantă să mă găsească • naufragiul absurdului depinde de subțirea privire care se întinde prin singur • și de femeia cu două suflete – cu-atîtea cîte dorințe poate împarte • și zuluții semnelor de întrebare ce mă lipsesc de fereastră – cînd roșul așteptării mă soarbe • pașii sfișiați din țesătura unde numai celălalt sînt • și nimeni – și vid – și o barcă de piele • poate-o sprînceană – poate-o potecă – prin care ulcerat de spinii-ți descresc • orice altceva ar fi pieptenul de sânge al basmului – sau somnul tău livid și frigid • ori ciobul acesta de suflet cu care mă tai • floarea cu surîs de distrugere de sub stelele stoarse • molozul dezolat al morții albe ca zăpada • lacrimile cu care mi-am lipit – petec cu petec, obrazul • sau picioarele – după ce-au curs în osteneala de sticlă • dualismul înghețat cu rolurile în eternitate fixate... • în fond, în magazinul cu vechituri mi-a mai rămas doar atît: demoni stîngaci elimați de prea multă purtare • mesageri fără mesaj dar în schimb cu covrigi • străine oglinzi sub ceruri nemaigîndite • nervi de lumină pierduți printre stele • titani transparenți cu capul în floare – și evii vani de evanescentă • evii, evii vani... •

ecoul singur

ecoul e singur – și pașii îngheață afară • zîmbetul dîrdîie vînat lipit de gardul de șipci • privirea e un străin pe care-l dau afară din mine • ninsoarea cade precum un labirint cu pleoapele de zăpadă • greața mea s-a pierdut undeva între ferestre și-oglinzi – și mă simt de parcă mi-aș fi uitat într-un tren sufletul • așteptarea este-o antenă ce înțeapă albastrul acoperișului cu o tăcere celestă • și sînt parc-o aripă răsfrîntă într-un văzduh de durere • întunecări devastate – ale mereu iremediabilului naufragiat • fărîme de nicăieri – fragmente contradictorii de nimeni – particule de niciodată zburlite • sloiul de gheață aruncat între litere citește dezamăgit fișii de gazetă • citește în loc de iubiri numai depresiuni • citește în loc de drum o temniță claustrofobă • iar în locul unui mîine încă posibil – surîsul strîmb al unui nebun •

străine flori

străine flori se deschid din nervii razelor – și varsă cuvintele
între pașii prea parfumați ai auzului • s-ar zice că o aripă divină
– amnezică se contemplă • text e dansu-i de fulgere • șerpilor
aștern profeții făcute cândva de pământ • în ei se-aude pământul
fertil și veninos cu glasurile-i mute – el, adânc, gordian
înnodatul • merg liber prin drum – liber prin mine dar și prin
iluzia care-și neutralizează fantasmele • mai liber decât un
atlant prin dezagregată magie • să arzi poezia cu versuri – cu
silabe de flacăra • să faci din limită o trambulină efemeră a
contemplației – de pe care, numai, tu să poți sări • de neajuns
– dincolo de departe • și hybris să fii – zîmbet crud prin zeul
spart • cioburile-i tăioase să fie buzele tale • buzele cu care să
tai în hieroglife neînțelese • himenul depresiv al singurătății •

poate o gară

poate o gară m-așteaptă sub pleoapă de unde să iau trenul spre tăcerea salcîmilor • poate că umbra a două mă iubește cu plâns de oglindă – de mai bine de treizeci de zile • ea, care nu vorbește decît limbajul exploziilor – și nu coboară din viață decît în levitația subiacentă a visului • da, locomotiva a învățat o nouă mitologie – deși devoră numai femei adultere la micul dejun • iar marioneta-și amintește printr-un flash-back extatic – viața ei anterioară de spânzurat • ... deodată picioarele-mi începeau să deruleze ceva subțire și agresiv de pe mosoarele nopții • deodată pătrundeam precum un fluture negru în subterana absurdă a asfaltului • ferestrele își uită mirarea sub avalanșele de nisip – nebuloasă dispare privirea • da, totul e sânge – și naufragiu de-argint – și tremur supus de voluptate în clipe de aur • de ce mă bîntui – tu, libelulă ectoplasmică ce nu mă iubești • și tu coroană de praf spulberată de trezirea în clar • atunci, la spart de alb îl caut pe orb cu petale de pleoape • stors de priviri despici în mine adâncuri de mers – și-nnod cu labirint depărtările pădurii de ațe unde șoaptele dorm • strîng astfel din hazard și din cioburi o amforă de consolare • înșelîndu-mi frustrările rătăcite deasupra mirajului miriștii • insomnia căruntă de pază lîngă culoarul cu chei • ... melancolia rece se răspîndește peste tărîmul navigațiilor unde solitari, hrăniți cu nebunie – încă trăim •

pe el

pe el – dăruit nopții-n bucăți • pe ea – lipită de inimă pînă cînd zorii înlăcrimați s-au topit • ca atunci cînd fără cuvinte te descompui – toxic tu detestabil • toxic tu cu hiatul obscur • părul se-nalță stufos spre cerul albastru – cu întrebarea lui protectoare și tulbure • și dubiul – da, dublul mă așteaptă ca o parașută aruncată în vid • am totul dublu – totul rotund – totul floare de aur și praf risipită în alb • sînt eu și sînt el • voyeur ca o lună satisfăcută de reușita ei în viață • singuratec ca un yaht cu tichia albastră – aproape o insulă unde a naufragiat demult o umbrelă • poate un daltonist bigam căsătorit cu roșu ca verde și invers • în fond, un pistol cu silabe • o umbră ștearsă cu guma ori o ondină anodină cu multe ecouri • nimeni mai cocoșat decît un roman • caut să uit camera aceea cu nervii galactici – și isteriile ei albe • nebunia cu dinții de sînge pe care n-o pot citi • spectacolul acelui maro sfărîmat unde argintul țipă • e ciudată această carne a lui dacă – atunci cînd tot ce-ți rămîne e o viață rescrisă • o dublă absurditate hexagonală • o mitralieră de sticlă cu alcoolul acolo • ori poate o fereastră cu disperarea tot mai îngustă – din angoasa căreia nu poți ieși • intri atunci într-o cheie – și te uiți pînă se descuie-n lunetă cu speranța departe • scoți din cutia neagră un ultim soldat de plumb – și te apleci – și te aștepți pînă cînd absența ta îți vorbește • da, pînă cînd cerul e prea bătrîn – soarele, prea obez sau prea stins • și din noapte ții în mînă numai un fir • un fir ce nu te va scoate – nu, nu te va scoate – din labirint •

o piatră cu negrul pătat

o piatră cu negrul pătat – o noapte cu magia uitată • un fel de-a te înțelege ca și cum ai fi un altul • sau o pleoapă atârând peste un an • îmi voi întâlni singurătatea mâine – după explozie • sau poimîine – după ce-o să dispară echipajul de amnezie • mi-am vărsat tăcerea din sticlă sub pod – ca pe-un gin alcoolic • nu vreau să pierd minerele acelui timp – de bine de rău regăsit • și nici pînzele cu care merg prin pustiu • melancolia acostează între spirală și naufragiu – de nu cumva melancolia e chiar catastrofa aceea aeriană albastră organizată de extratereștri • transparente stranii ascunse-n melci labirintici cu-argint funerar • parașute de nostalgie și-o lacrimă descoperindu-și țărnul pe-obraz • sau cimitirul ancorelor dintr-un abis de cerneală • cearcănele cu care navighez pe-oceanul insomniei • toate lucrurile date străinilor 'n dar de parcă reziduul ți-ar fi murit • tu care nu ești decît o bucată reutilizabilă – un deșeu cu neantul vandabil • subterane rătăcite prin nebuloasa silabelor • o partidă de cărți cu sinuciderea anunțată • și totuși un ciudat avis cu petale îți immobilizează solitudinea • alter-ego cu somnul izolat între neființă și trandafir • constrîns de revelația satelitară a unui lunian preprogramat • toamna distribuie șoaptelor un prea crepuscular metal • și inelul din destinația căruia nu poți ieși • și oroarea aceasta nedemnă de sînge – unde putrezim digerați • zăvorul de umbre absurd – și hazard – și sfînx – și ghețar – și saturn •

verdele pătrat

verdele pătrat coborînd pe geamurile avisului • și-oglinda cenușie pe care lunec ca pe-un abis plat • nimeni aproape de margine • sau o mîină prea singură – prea stepă ca să nu mai fie mirată • cînd în loc de barcă rămîi întins într-o sinucidere – într-o sinucidere cu fundul plat, fără vîsle • și moartea – insolita cutie a tuturor dorințelor • mantaua de frunze îmi îmbracă șoapta în labirint • cum poate fi incandescența albastră • și amintirea precum o rețea electrică ce-mi navighează prin creieri • cad urmărindu-mă – dar nu într-un puț ci-n ciudățeniile inextricabile ale culoarelor • da, aidoma unor avioane decolorate ochii orbului nebun – ce înaintează pe bordura subțire a privirii • poate ultima erecție a mării – ultimul orgasm al oceanului cînd agonia se derulează sub buzele subțiate ale pariului dintotdeauna pierdut • de-acum doar cîinii ne mai prevestesc moartea anunțată cu ecranele ei colorate • doar lătrătorul aprilie mai speră și cîntă • în spatele porților negre s-a acumulat avisul albastru din care mai răzbesc pîn' la noi împușcate coșmaruri • geamătul a descompus geamul în stropii cei mai reci la care piatra gîndului meu s-a oprit • el, absurdul, cu silaba tăiată •

din mere mușcate

ieri din mere mușcate ce parcă ar țipa – ieri sau mâine • o tăcere sub scoarță – o piatră rotundă netezindu-se sub tăcere • singur sînt dilema unui clopot – în mîna tăiată de chei c-un buchet de frisoane • apa mă recită profundă și pythie • migrațiile orelor spre fruntea ca o insomnie monoschizofrenă • silabele unui cuvînt scris cu toate clipele – vasul unui glas descompus • strigăte verzi înveșmîntate-n mătase – parcă strălucitoare ar putrezi • a spune totul pentru a nu crede nimic • un cimitir avisal al oglinzilor • și voi – neviii –nemorții – obiecte pierdute – jalnice submarine părăsite • voi ce nici nu știți să vă jucați la ruletă • să vă rătăciți – să vă aruncați cu dispreț • voi ce nu știți nici să plecați – nici să ajungeți • oh! nu pentru voi cad din soare vulturii boreali ce planează uriași peste ghețuri • nu pentru voi își desfășoară razele negre tăcerea crepusculară • dansează moartea așteptîndu-se și pîndind • înaintează sub heroină de stele • merg stepă de singur pe umăr cu vîsle de plîns • marsyas jupuit de singurătate – pe buze cu scoarțe de lacrimi • un puzzle de silabe mi-e fruntea – fiară cu boturi nocturne mestec însetate, înfrigurate insomnii • și pașii aceia precum fluturi plăsmuiți din întunericul greu • pașii aceia – ori paharele acelea negre cu care mă așteptam • și sîngele absurd de roșu ce mă veghea din fereastră • sîngele care-mi veghea melancolia ce mi se vărsa gelatină de întuneric din inimă • dispărîndu-mi lacrimile-n scolopendre și eșarpele pașilor în șerpi • și pernele acelea de umbră ce-mi sprijineau disperarea și drumul • durerea precum o călugăriță bătrînă – și palmele ca niște telescoape prin care contempilam imperturbabil și rece găurile negre • eu, cel fără lumină – pe ele, cele fără lumină • cu setea-mi absurdă – setea-le abjectă • setea cu care nu plecasem niciînd din neant • setea cu care-i eram, pur și simplu, nimicului prag •

dans de așteptare

dansează moartea așteptându-se și pîndind – e o amenințare în orice transformare • din pustă se înalță pustia rotitoare a vînturilor – cu brațele buzelor devastatoare • în unghiurile zidurilor – în tot ce se închide, se ascunde o poartă • din cadrul ei un trecător etern ne privește • un jucător cu extazul de var – parcă zidit între coșmar și ruletă • și spusa – ea navighează prin absurdul mîngîietor al cimitirelor • cu întunericul lor de mătase în care culcîndu-te – plutești • cînd apa se încheagă în coji de silabe – larve încolăcite-n somn de labirint • și efemera nea a neantului – în ea se leagănă o stingere • picioare întenebrate-n destin • palme de liniște cu ochii visînd – în barcă de zîmbet și moarte • poate nimic – în deschisul dimineții cu mînerile albe • poate-un aprilie de tăcere • poate-o fereastră spre peisajul orb – spre vid și spre singur • și mirajul ca un tapet smuls • și ciuma de care mă-ndrăgostesc • de vreme ce se deschide – de vreme ce cheia tăiată-mi descuie degetele • o ușă cu singurătatea zidului mă cheamă • incerte sînt sensurile apei – și fărîmele palide ale privirilor pe care cîndva le-am gîndit • și-albastrul noului născut zidit înecat • spiralele cojilor cu care mă sting • deși poate-mi voi destrăma creierul într-o spirală ce-o să urce pînă la lună – scară spectrală a morților • poate sînt sortit să respir în miezul unor năruiri indistincte în jurul cărora nu s-a țesut nici o poveste • în vacuitatea unui poem mereu străin – ca o lacrimă fără silabe •

străina cu cearcăne

străina cu cearcăne de noapte sub ochi • străina cu inima încuiată-n oglindă • desigur, în toate unghiurile zidurilor – în tot ce se închide se ascunde o poartă din cadranul căreia un trecător etern ne privește • lăsându-ne între degete cu cenușă de întrebări • de ce oare tot ce se împlinește se stinge • de ce artistul urcă prin cerurile negre cu aripi de damnare – în zbor spre absolut doar – eliberat • de ce doliul ferestrelor acoperă biserica părăsită cu bube – cu zdrențe de nemaivisată lumină • aruncă-mi aur roșu în ochi și sparge-mi nemurire în pașii scriși pe nisip • da, sculptează tăcerea în muzica pietrei • și cercul, când somnul îl subțiază și parcă amețit se rotește – regăsind – părăsind • regăsind – părăsind efemerul din care neconținut te-ai mutat – tu, ofrandă nomadă • tu moarte cu funeraliile economisite și giulgiu de zîmbet • un nor a aterizat cu alb printre flori de cireș • un nor mi-a trezit avisul din mâini – din mîngîierea cu dispariția-i ascunsă • când labirintul frunzei surîde dimineților de sticlă • și cu paginile palmelor destinul calea-mi măsoară • îmi mai rămîne atunci o ciudată floare de iubire ofilită – pe care n-o pot atribui • și o casă cu zidurile sparte de lună – în vidul căreia nu încetez să mă plimb • și albastrul – prea albastrul regelui letal a cărui fantomă lentă am fost •

drumul nisipos

drumul nisipos, peste tot plin de urme – ori piatra netedă ca oglinda ce nu păstrează nici una • și jocurile eurilor pierdute • letala de coral se apropie deja cu zîmbete de naufragiu • ne apropiem de un sfîrșit cu moartea comestibilă • și scoicile visurilor precum niște obsesii ale atolilor frunții • luna seamănă uneori – cînd insomnia este foarte rece – cu-o limuzină ce parcă te așteaptă • atunci absurdul se învăluie-n ciudat – iară trezirea ta îți zîmbește visîndu-te • visînd că fugi cu viteze de argint • ajungi subit în dreptul unui șarpe cu foarte multe culori și culoare – ce-ți povestește simultan deși non-concomitent fereastra virgulă oglinda • și afli de la el cum că singurătatea nu te plictisește – oricum, mult mai puțin decît redundanta femeie • acest țel falsificat ca să te oblighe să mergi – nu se știe unde • și nebunia care te torturează cu scînteieri de jupuire asfixiantă • ori ochiul intern din creier cu care contempli amurgul etern • stranii frustrări îmi pășesc în inimă precum o procesiune înveșmîntată în lunienele palori ale doliului • da, cu dușuri de apocalips și de moarte vrea extraterestra putere să calmeze furiile planetei • feliile mîinilor amuțesc în ochi – simple speranțe de încă disperare • cîndva nimeni s-a întîmplat nicăieri în imagine • casa spălîndu-și zidurile cu încă iluziile ei monoschizofrene • de parcă evadarea n-ar fi decît o demonstrație a libertății cu concluzia imposibilă • desigur, ne mai rămîn holbările beznei – adică fazele pisicii din cheshire din cutia neagră a lui schrödinger • dar cu ce șansă a zîmbetului...

poate el – poate ea

poate el – poate ea – poate o bicicletă din cheshire cu zîmbetul volatil • poate o portocală mecanică ciliată – merge pe bază de ghiață (motor cu explozie criogenizată) • așezată pe orizont letala de lebede – un organism cu pericolul alb articulat din mai multe stoluri • un fel de depozit al silabelor demult uitate • poate un zero rotativ de care nu se prinde nici un alt număr • și hipnotizatorul cu mâinile mînjite de deprimare și timp • alcoolul are două roți perfide cu care ajungi mereu în plin nicăieri • bezna urlătoare-mi stoarce creierul – umplîndu-l de dedublare vidă • unde se ascunde monoschizofrenia ce se îngHITE pînă-n frig letal de amnezie • neaua stelelor spală neantul de cosmosul în comă căzătoare • nebunia înverzită a străpuns anxietatea dizolvată-n țintă • trasez linii de cretă pe negrul ce se inventă din tot ce m-a murit • m-ascund tăcut în preumblări de umbră și-aștept ca zîmbetul să le preschimbe în grădină • bile mi se rostogolesc ochii din capul roșu pe drum de mărgean • și mi se-nalță ca o fantomă luniană floarea albită de avalanșa avisală a depresiunilor • ... astfel, străfulgerare a nebuniei, zbor fără chip prin clipa-n care mă trezesc... •

din flacăra sonoră

din flacăra sonoră atrag spre mine obscurul – și mă înalț ca un avertisment al tenebrei • mă cheamă din măsluite plăsmuiri violetul lontan pe care refuz să-l mai cred • această bucată de uitare atît de vecină – atît de velină cu noaptea – e parcă amintirea unui străin în obsedantă vizită • e altul – sînt alții ce mă așteaptă pe treptele ascunse • altul, alții – care mă uită și pe care-i uit • palmele adevărului cad uneori prea de sus ca să ne mai ajungă – de parcă doar minciuna s-ar găsi în permanență la înălțimea potrivită • zîmbesc și astfel mă scindez • mă îmbolnăvesc mereu de maladia lui usher ce preschimbă anxietățile în foarte ciudate obiecte • niște obiecte între care te rătăcești sau unde te reflecti de parc-ai ieși pe fereastră • orice plăcere e o formă de solitudine – căci numai durerea comunică • albastrul e o aproximație nostalgică pe peronul căreia ne așteaptă doar zeii • peron sau poate debarcader • și tu – alternativă a spumei cu prea multe dimensiuni • tu în ce hamburg visezi să ajungi • întins pe ce nerv – precum în adîncul unui hamac – visezi să-ți adormi deșteptarea • oh! poate numai în brațele unei divine nebune demonul meu își va găsi în fine tihna • sau poate cu solitudinea întinsă numai sub o nea de neant • sau cînd ieșind din pădurea îngălbenită mă voi găsi deodată în fața lunii ca o ușă neagră • a lunii sau a morții – da, a morții sau a lunii •

el o descoperi

el o descoperi – ciudat de frumoasă – și nu înțelese imediat că era un cadavru • sau poate cadavrul era el • un cadavru ce comisese o gravă eroare de lectură • confundase asfaltul cu pagina și silabele cu nefericirea lui zilnică • purta aripi pieptănate de vis – el sau ea – nu era prea clar • purta o pasăre de argint sub pleoape – ori poate un sesterț roman căzut din străine clipe • zîmbete stinse – singuratece bărci • saturn se plimbă printre noi ca un coșmar de plumb • și toate aceste penișe albastre cu boturile negre • ele transportă tonele de durere cu care ne rugăm – tonele de disperare cu care ne hrănim speranța • aionioanele avisului rece ce ne alimentează monoschizofrenia monolitică • fisura aceasta uriașă – compactă ca un menhir • da, toate acele tracțiuni incolore cu care ne plătim decăderea • pînzele umflate ale celuiilalt țarm – absurdul spart care ne-a răsplătit • și nimeni ce-și amintește vidul mereu vomitat • sau “de-ce-ul” sinelui – cu fărîmele de pronume personale sugerînd o potecă • o linie nebuloasă – incertă și parcă albă • devorată inevitabil de furnici sau de păsări • desigur, nebunia pe care tu, adică ea și el, adică eu – ne cățărăm ca furați de ascensorul unui ospiciu • atunci cînd psihiatrii – ori mai degrabă cioburile lor – cad în locul nostru • cad – nea de moloz – pînă cînd putem spune • nu doar cu lumea – ci și cu balamucul – sîntem în fine chit •

fără silabe misterul

fără silabe misterul focului dintre chip și oglindă • din flacăra sonoră trag spre mine obscurul – mă înalț asemeni unui avertisment • ce aude cel ce nu mă aude când îl aud – cel ce e pentru minele nemine doar un vis profund • vai! e dumnezeu altceva decît un funambul pe jumătate dement – pe jumătate mort • ce-și interpretează prăbușirile ca mistere și eșecurile patente ca traiectorii de neînțeles • un funambul pe care murind îl visăm... • eu însumi nu sînt decît o pasarelă spre nemine însumi – o pasarelă înspre neant • sînt eul care cît clipa există nu se poate opri – motorul a cărui benzină e timpul • straniu teatru de pagini și litere – cărți mușcate, buze răsfoite • lacrimi repudiate de explozii • acum că peștii albaștri ai zîmbetului plîng în acvariu • evanescență de perlă – nitescență de insulă • cupa mă inventă în vinul ce-l beau • și nebunia care dizolvă lumea – sîngerînd lîngă timp • solitudinea ce se sinucide doar cu lumină • și pădurea unde treptele tac • sau noaptea cu vidul atît de aproape de blană • ninsoarea din lună – neaua din lună ce face din noi niște oameni de zăpadă de lună • silabele ce nu mai exclamă – nu mai întrebă • alocalul fix cu izvorul de gheață – unde nimeni stă ascuns sub cea mai curată rădăcină • și amintirea foșnetelor de pe cînd tu, îndrăgostită de blesteme șoptei • toate acele beții din care te-ai născut – argint otrăvit • acolo unde totul e numai piatră albastră – fum veghind lîngă stinsul mister • vai! unde dumnezeu nu mai e decît un funambul pe jumătate dement visînd la un dumnezeu pe jumătate mort •

strunele vidului

din “de ce” n-a mai rămas aproape nimic – nici măcar plictiseala • da, nici măcar plictiseala ca un labirint regresiv cu tăcerile roase • nici măcar singurătatea asta străină și-oglină • nici măcar sărutul care ne lipsea cînd așteptarea ne lipsea de ferestre • tu erai frumoasă ca un reflex condiționat ce mă făcea să salivez la ore fixe • frumoasă ca o fișă antropometrică • cîteodată eram mai narcisici decît un pachet de cărți de joc • da, mai narcisici decît o pasiență nereușită • cu spînzuratul tarotului între pică și cupă • alteori cădeam în noi înșine – precum niște fantome în așteptare • dezamăgite că n-au murit încă • ce-i drept, păstram într-un colț al camerei un mic mormînt pentru cuvintele decedate cu care scriam • o dungă pentru penumbrelor agonice • o meșă de păr aproape hidoasă păstrată de drag de absurd • cîteva urme de pași decupate din pagini de plajă • și cîteva pete obscure – înțepătoare amintiri de demult • poate, la urma urmelor, mie îmi mai rămînea doar atît – o șuviță de zîmbet împăiată înainte de dispariție • abrupt – îmi horcăiam reîntoarcerea • căci îmi plecasem din inimă – și eram deja mort înainte de-a redeschide ușa • ușa aceasta ca un act brutal anulat – organ bizar, fără despăgubire • sau cădere – nebunie – spartă-n faleză • și nervii asemeni unor șerpi înnegrîți de otrăvită odihnă • și strunele vidului la care orfeu mă neant •

avis de oglinzi

în avis de oglinzi cenușii pîlpîie galbenul – stranie sete de-
imagine • urșii de apă veghează cavalcadele malurilor • dealuri
de sunet – pierdută în zîmbetu-i vechi se topește palidă luna •
buzele trezesc în silabe – lacrimi ce beau chipul absurd • perla-
și dizolvă privirile-n vinul ce cu sîngele-mi pleacă • arlechinul
atlantic trage cortina peste drumul sfișiat de sfișit • mîna de
plumb în noaptea labirintului stoarce de somn întunericul •
împietrește de-albastru agonia-mi mușcată de plîns • e un
argint ascuns în toată această putreziciune – ce parc-ar dormi •
urcă lumînările lunare – spectrale prin ceara mirajului •
precum praguri de-orbiri zăbovind • în rotund de piatră și
umbră cenușă de străfulgerate amintiri • copilăria mea parcă
mirată ține-ntre palme meteoriții cărunți • sînt plin de sfărîmate
cuvinte – un copac – o himeră de fantasme de astre • printre
nepăsătoare spații – numai inutilul știe ce-i clipa • sînt irositul
scris cu neant – prisosul ori prinosul lui nimeni • mor ca un vis
cu gândul spart – cioburile unui accident nici măcar pedofil •

poate o pată

poate o pată pe care o șterg – poate un vis cu care vorbesc • și galben poate – rătăcit între zece fire de iarbă îmi aminteam de oglindă și fum • sau toate acele cutii suprapuse unde locuisem la fereastră cu nimeni – sub diversele faze ale lunii • fugeam atunci ori fugeam deodată – mestecat de zborurile păsărilor ca de fălcile unui groaznic coșmar • mai exact înotam precum o insulă mîngîiată de cadavrele unui dulce seism • pentru a schimba timpul – sînt actorul polului sud ce pune în scenă un spectacol cu frișcă și cu urși albi • autorul care-și fumează cu litere lenea • și mă întreb – la ce bun toată această singurătate cu minele fără de limită • toată această asfixie unde nu izbutesc să găsesc nici măcar o scânteie de ură • și-această noapte care mă lasă să-i mușc întunericul ca o închisoare ce și-a cheltuit toate gratiile • desigur, o nebunie în pantă clătinîndu-se într-un labirint de felinare fără absolut nici un bec ar reprezenta o eventuală soluție • sau cele cîteva morminte ciudate – cu piatra cețoasă indefinită din mirajul unde ți-ai exersat libertatea de-a trage la țintă • da, amurgul asemeni unui corb violet de nimic • niciodată cu sinele prea tăcut • ... subit, pielea mi s-a trezit într-o singură pleoapă – dar, vai! a cărui ochi •

eul crucificat

o bucată de cristal e noaptea prin care visele înoată spre țărnam
de neant • izvor de-abanos cu nota neîncepută – alfabet străin
de bezne pure cu care-i scrisă eternitatea unde dispar • hienă
de foc îmi seacă plînsul – rătăcitorul își cîntă așteptarea cu
strune de îndurerată cenușă • și corabia cu marinarii nebuni și
cu pânzele arse... • și eșafodul la care zâmbet disperat
acostez... • la ce bun pașii prin strigăt cînd ți se fărîmă
privirea • la ce bun acest scut cu imposibilul spart • vis de
transparență pentru spînzuratul de-argint cu podul de lontan și
de spermă • sau accidentul cu oasele lunianului în spirală •
toată ferocitatea pe care-o redevenim născîndu-ne mereu •
clipele ca niște burghie – fierăstraiele frustrărilor, crispările
absurde aidoma unor tirbușoane de deschis timpul • dreptul de
a rata – de a juca în fine cu zarurile nopții zorii inutili • strîng
din albul ce mă sfîșie cînd întîlnesc umbră străină • buzele-n
țândări se topesc pe potecă • clipele mor în tufișuri ca niște
cîini • salamandra mă unge cu foc – bizar explodează auru-n
aer • brațele-mi strîng zbor negru pînă cînd mă-njunghie
pasărea de gheață • și celălalt al tîrziului cu infiniturile lui de
prisos • și zîmbetele ce-mi cad de pe buze precum insondabile
lacrimi • ochii asemeni unor țipete – da, ochii fără leac • cu eul
crucificat de abis – cu stigmatele avisului tot mai adânci •

întrebare fără răspuns

citesc ca pe-o întrebare fără răspuns cercul de galben – în timp ce, călare pe întâmplare și aer – sînt mereu cu-o zebra mai tînăr • iar în mine ești tu – singur în barcă • da, singur la oglindă cu vîsla – scriind pe vînt pagini labirintice de fereastră • da, știi – dacă fixitatea helicopterului meu e orologiu – refuzul meu nu poate fi decît revolver • silabele ies din copaci cu sîni sibilanți de sibile • iar fumul plăsmuiește o tristețe inexprimabilă • toate aceste dîre ale anilor sînt o emisiune de radio bruiată – și schița vagă a unui destin • geamul acesta străin îmi stropește visul cu sticlă • izvoarele dimineților au secat sub zîmbetul rece • în numele somnului insulă – zăbava unei clipe în infinitul absurd • tot ce divorțează și pierde în gheață și vîrstă • iar pentru aisbergul cel mai cărunt – răul de luni cu șurubul defect • poate fărîmele albastre în necuvintele serii • poate vidul unde imaginea mea a murit • sau copitele cailor cu tropotul de vînt și de coamă • ochii cu pleoapele strînse ce lasă în urmă doar lacrimi și priviri sugrumate • lîngă zidurile melancolice – aripi scuturate din toamne de alb •

foarte absent

foarte absent – ca un deget mîngîiat de un clitoris • sau poate buzele acelea ale vaginului aidoma unui liliac de noapte – cu un fir de sânge cusînd întunericul • gura albastră se uita pe fereastră – pe cînd pleoapele se întorceau spre oglindă • și monoschizofrenul monosilabic – cînd copilul își întinde ramura înflorită spre cer ca pe-o aripă • iar femeia cu îndurerarea-i galbenă își culege din parcul unui zîmbet ciudat – nebunia • da, nebunia cu petale de lună și cu un lunian desenat pe fiecă petală • sau jocul alb cu șansa de var • și poatele tot mai pierdut cu pizda-i mirată • și desişul fără deal al unui muget străin • cimitirul prea violet pentru un ultim crepuscul – ori podurile din curcubeie înghețate • toate amintirile acestea mereu mai tăcute – toate aceste ebrietăți ale semnelor mereu mai în pantă • cu orbii lunecînd și murind • sau cineva, demult, atît de nemaiauzit de albastru • cu-avisul acela absurd ce-mi zgîrie zâmbetul • lacrima ce mi se strecoară uneori pe după armură • ori logodnica stelelor cu frumusețea ei neprihănită de măscărici • toate acele oximoroane extreme pe care dezmembrat mă întind • mă înfiorează cu o iarnă extatică – da, cu o beatitudine stranie de mort •

în valuri infernul

în valuri infernul urcă prin mine • perfecțiunea agonică pe cât stix plutește – cât stix oare o poartă • apollon – săgeata-i pentru mine ca un izvor pentru un tigru însetat • ciurma-i roșie ca un foc lângă care, cu degetele înghețate, mă încălzesc • întunericul în zbor labirintic îmi trece prin vine – stol de păsări fabricate de-avis • împușcat se prăbușește amurgul în noapte – obsedante-s seringile de heroină ale lunii • șoaptele-mi cântă sub piele foșnetul pierdut al cărei păduri • port în absurdul meu creier tumori perliere – nebunia obscură a cărui diamant • orbii adie în noapte între gheața contradictorie și drum • îmi curge pe obraji scoarța suferinței căror copaci • câți spioni poartă aerul și câte denunțuri – câte trădări oxigenul pe care-l respir • zîmbesc sfișieri de lumină – peștele singurătății îmi înoată-n străin • fire de tristețe – inimă destrămată – peșteră de frustrări și de-oglinzi • cristale îmi înnoptează în suflet – țipete sfărîmate-n oceanul meu de melancolie • somnul e negru – lacrima crește în mine fierbinte și neagră ca un abces • frisoane strîmbe derapează prin ierni de paloare • fiecă secundă c-o junglă de spini care-mi jupoaie pielea mirajului • aruncat între trezire și coșmar de durere • strivit de-un zid fără timp • asfixiat între moartea-n suspensie și tot ce nu știu • piatră de urlet – rîs spart în nimic •

aerostatul privirilor

aerostatul privirilor veghează pagini de toamnă – sub cerul mai ofilit ca o frunză • trei ochi și mai bine undeva cu visul departe • și stropul de-albastru în care plînsul tău se oprește cînd nu-ți mai poți respira lacrimile • și inima ta înșurubată în vizuină – greața ce te strînge de gît • frunzele pădurii hăituite ce gîfîie • ha! îmi uitam cu disperare pașii – zâmbetul pe care odată am mers • celălalt – cealaltă asemeni unui vînat absurd cu sîinii ca două strigăte • sau toate acele milenii de lacrimi reci din care n-a mai rămas decît aisbergul • întîi el – și-apoi dumnezeul de ghiață cu blesteme de curcubeu • și tot ce n-am să pot niciodată mînce • toată acea turbulentă ninsoare ce flutură-n noapte precum drapelul convulsiv al pielii mele care strigă că se predă • și din nou barca exasperată a zâmbetului – cînd apa surîde în șerpi iar pașii meditează pulberea drumurilor • copacul dinăuntru cu negrul înfipt în rădăcinile capului • scoarța lacrimilor ce-mi juipoaie obrazii • și așteptarea ce mă secătuieste – așteptarea vidă cînd mă gonește din toate închisorile trupului • din tot ce mai era încă al meu – spart sau închis • răsfoiesc copertile cărții – sute și sute – și află deodată – lovitura de pumn a oglinzii mă-nvață deodată • că intrasem demult în infern • atunci focul albastru al melancoliei parcă mă reifică • și capu-mi povestește durerile lui de bolovan magic • cine sînt – mă întreb cu friguri de fluier • a cui e singurătatea asta letală de țurțure • și dacă lună e creierul meu – cu ce paloare selenară gîndesc •

tichete de tichete

albastrul sporește straniu în somn • da, creșteam cu cenușa în noapte • da, mă risipeam prin această existență plină de eclipse • gîze de lumină fixează noaptea în pioaneze de-avis și n deviată melancolie • un cvazi-înger tremură de febre de tenebră • lînced mi-e albul în care mă scufund • razele poartă-n ele zîmbet și gumă • din delirurile acestea blonde cum să măntorc • în astă voluptate de aur – fluture, învață-mă în fine să mor • învață-mă să-mi întind mîna de clipă spre tine – să străbat var de mesteceni ca o împuşcătură ce-și urmează potecile palide • mă mănîncă privirile de parc-ar avea rîie • și mi le smulg cu furie din ochi • smulg tot ce mă mai separă de un nimic jupuit • și faunul acela înecat în amurg – atît de departe – atît de tîrziu • sau celălalt nimeni pierdut în ceața mormintelor • precum o reamintire plină de uitare îmbătată • sau ceilalți demult măcinați în tăcere • cînd atît de înalt de albastru-i abisu-n care-am căzut • cerșește în mine avisul o mîngîiere de aer – un gust al apei încărcat de verde de salcie • sărutat de argint • orb pierdut în labirintul exilului total – încerc să obțin cîteva tichete de țipăt • tichete de respirație – ori, baremi, de explozie și moarte • da, tichete de tichete de tichete de tichete de tichete •

fereastra ca o aripă

poate fereastra ca o aripă vopsită – sau gardul precum o pasăre verde • mătasea broaștei cu firma catifelată de seară – ori insula născocită de număr • absurdul cu pulberi moarte și cioburi de cristal pe culorile căruia îmi dorm după-amiaza • și tot acest somn ce mă bea parcă din sticlă • cum a putut încăpea atîta avis între aceste biete frontiere pestrițe • și vinul pătrat ce mi-a pătat albastrul sângelui • soarele cu duminica-n oglindă • zâmbetul precum o cicatrice prăfuită a sufletului • albul potecii întunecat de toate aceste străine firimituri de degete ce-mi rătăcesc drumul • ceața de flori a vidului ce se visează grădină • da, o grădină cu parfumurile carnivore • ori aerul cu doliu de toamnă printre peștii ca niște excepții • parcul pictat de ploaie – cu papagalii luxurianți de priviri • nu, jucătorul cu zaruri de sinucidere – al cărui nume n-o să-l știți niciodată • zenitul cu toate razele astea ca virgulele cărui poem • nimicul poate vag bîntuit • vag devorat de imposibilu-n valuri • precum o dispariție fără leac – boală fără soluție prin care toți ne-am definitiv despărțit • plînsul acesta groaznic prin care lacrimile divorțează de ochi • sau eu ce mă legăn agățat cu negrul de soare – rătăcit prin bizar și prin vid • pierdut parcă de soarele ce mă plînge • cînd nu mai știu – nu mai mă – nici măcar nasc •

breșe de lună

poate prea multe ferestre în zidurile acestei înserări cu breșe de lună • poate prea schizoid peretele acest violet • ori totuși amurgul ca un tramvai numit moarte • nu, o coloană de frunze așteptîndu-și cu prea multă rabdare epoleții • tu, iarăși, agitată de ultimul soare al unui orologiu cu timp destrămat • albul de var al gardianului mort – precum un mesteacăn cu ramura terminată într-un zar • la ce bun altceva decît nimicul sau mai degrabă de ce altceva • cum pot ști că sînt – ori că este este – cînd am ca unică probă doar dubiul • din absurd cum aș putea să mă infer • cînd mirajul dilematic – insolită fereastră – e singura certitudine • și cheiurile cu care-mi descui călătoria – peronul cheii lîngă care-mi uit trenul • el, cea mai ciudată valiză din styxul bagajelor pierdute • da, îmi ling meditativ hohotele plînsului • și mîna mea de mercur o înalț prin termometrul de lacrimi • înconjurat de stingerea stelelor reci – de veștejirea veșmintelor cosmice din care ies tot mai înalt și mai gol • mai singur decît piscul de dincolo • cu zâmbetul lontan aruncat peste nopți • cu pupila înghețată dincolo de-avis și priviri • cu pleoapele sculptate dincolo de blocul zborului unic • copacul dintre amprente deschide poteci pentru cheaguri de pași • gol luminos pentru umbră – și labirint problematic pentru frisoane echivoce de ferestre și-oglinzi • și-o piatră încărunțită pentru somn – cînd visele-mi ning •

8 martie 2023

Tabla de materii

CURRICULUM VITAE	3
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	7
<i>În română:</i>	9
<i>În franceză:</i>	10
POEME	13
NOAPTEA	13
11 ANI.....	14
POATE UN TREN	15
GURA CA O LACRIMĂ	16
PRIVESC	17
DEPĂRTAREA ACEEA.....	18
EU ȘI EA	19
ACELAȘI VERDE	20
CADE	21
MERGÎND PE TROTUAR	22
ZIARUL	23
ASFALTUL	24
ÎN CUTIE.....	25
ERAM.....	26
UNEORI	27
AUZEAM SOARELE	28
DIMINEAȚA	29
ETICHETELE ILUZIEI	30
SOMNUL MAI LARG	31
ȘI NIMIC	32
NIMENI.....	33
OBRAJII	34
SINGUR	35
OPUS	36
ÎMI SORB PRIVIREA.....	37
LACĂTUL	38
LADA	39
IERI	40
DEPARTE DE CELĂLALT.....	41
CEVA	42
FRUNTE DE STICLĂ	43
ÎNCERC	44
FOCUL.....	45
OBRAZUL JUPUIT.....	46

TOTUL.....	47
DÎRE DE-ARGINT	48
PARC-AM PLECAT.....	49
NOTA NEAGRĂ	50
O PĂPUȘĂ DE SÂRMĂ.....	51
UMBRĂ IMPOSSIBILĂ	52
O AMENINȚARE NEBULOASĂ	53
FĂRĂ NIMIC	54
IERNI ȘI LABIRINTURI	55
ATUNCI	56
ATONALITATEA.....	57
ANONIM	58
LA MARGINEA TROTUARULUI.....	59
ÎNGERUL VERDE.....	60
PREA MULT ALBASTRU.....	61
VIS TRIST	62
O EXPEDIȚIE PRIN VERB	63
TĂCERILE MELE DE SÂMBĂȚĂ	64
ALBATROSUL BĂTRÎN	65
ABUR ȘI FUM.....	66
OCEANUL PLÎNGÎND	67
ASTRUL ALABASTRU.....	68
BUZUNARUL DE NOAPTE	69
JUCĂRIE SAU LACRIMĂ	70
VISUL ÎNDOIT	71
FĂRĂ ȚINTĂ	72
PĂLĂRIA PLINĂ CU OCHI	73
ȘI IARĂȘI MĂ PIERD	74
FRISOANELE IERBII.....	75
DAC-AȘ AVEA UN TRANDAFIR	76
POARTĂ-TE ÎN BRAȚE.....	77
NICI O CULOARE.....	78
PÎNĂ DEPARTE.....	79
FAUN DE FUM.....	80
BARCA CIUDATĂ	81
SPERANȚĂ, STRANIE FANTOMĂ	82
PEȘTELE DIN LUNĂ.....	83
STRĂINA STRANIE	84
NERVI DE NICHEL	85
FÎNTÎNA CA UN POM SCOBIT	86
FIARA DE PIATRĂ	87

AMURG DE AUGUST.....	88
ECOUL SINGUR.....	89
STRĂINE FLORI.....	90
POATE O GARĂ.....	91
PE EL	92
O PIATRĂ CU NEGRUL PĂTAT.....	93
VERDELE PĂTRAT	94
DIN MERE MUȘCATE.....	95
DANS DE AȘTEPTARE.....	96
STRĂINA CU CEARCĂNE	97
DRUMUL NISIPOS.....	98
POATE EL – POATE EA	99
DIN FLACĂRĂ SONORĂ	100
EL O DESCOPERI	101
FĂRĂ SILABE MISTERUL	102
STRUNELE VIDULUI.....	103
AVIS DE OGLINZI	104
POATE O PATĂ.....	105
EUL CRUCIFICAT	106
ÎNTREBARE FĂRĂ RĂSPUNS	107
FOARTE ABSENT.....	108
ÎN VALURI INFERNUL	109
AEROSTATUL PRIVIRILOR.....	110
TICHETE DE TICHETE.....	111
FEREAȘTRA CA O ARIPĂ	112
BREȘE DE LUNĂ.....	113